HALKIN SESİ

9 Mart 1976
250 Kuruş

47

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

VURGUNCULAR!

İŞKENCECİLER!

YAKANIZI HALKTAN KURTARAMAYACAKSINIZ!

URFA ÖĞRETMEN LİSESİNDE FAŞİST BASKILAR

Urfa Öğretmen Lisesinde okuyan bir grup öğrenciyiz. Tüm okullarda uygulanan faşist baskıların bir örneği de okulumuzda uygulanmaktadır. Okul idaresi eğitim ve öğretim amacına değil, faşist ideolojiye hizmet etmektedir. Bu maksatla çeşitli eğlence geceleri tertip etmişlerdir. Bu eğlence geceleri Mehmet Akif, Yeni Yıl, Ayran Şöleni adı altında propaganda geceleri haline sokulmuştur. Tüm öğrencilerin bu gecelere katılması mecbur tutulmuş ve devrimci öğrencilerin davranışları kontrol altına alınmıştır. Bu gecelere dışardan hiç bir davetli kabul edilmediği halde, «Ülkü-Bir» derneğinden bir grup katılmıştır.

Bundan başka hemen her sınıfta bozkurt resimleri çerçeveletilerek asılmıştır. Bunlar öğrencilerin zorunlu olarak verdiği paralardan temin edilmiştir. Para vermek istemeyen öğrencilere öğretmenler tarafından çeşitli hakaretler yapılmıştır.

Okulumuzun ziyaretçi salonunda asılı bulunan Atatürk'ün devrimlerini içeren tablolar kaldırılmış, yerine Osmanlı padişahlarının resimleri asılmıştır.

Fen ve Tabiat öğretmeni Halim Okal her fırsattan yararlanarak propaganda yapmaktadır. Eğlence gecelerinde konuşmalar yapmış, öğrencilere Türkeş'in kitaplarını ve diğer sağ yayınları satmıştır. Kendisi fen öğretmeni olduğu halde öğrencilerden sömestr tatilinde Türkeş'in kitabını okuyarak özet çıkarmalarını istemiştir. Ayrıca bazı devrimci arkadaşları odasına çağırıp çeşitli tehditlerle sindirmeye çalışmaktadır.

Faşist yayınlar okulumuzda rahatlıkla satılmaktadır. Hatta Ülkü Ocaklarının bildiri şeklinde yayınladığı marşlar müzik derslerinde öğrencilere öğretilmekte ve not verilmektedir.

Okul Müdürü A. Kadir Hamalı bütün bu baskılara göz yumarak faşistlere yardımcı olmaktadır.

Bu yazdıklarımız okulda uygulanan baskılardan sadece bir kısmıdır. Bundan sonra da uygulanan baskıları zamanında iletmeye çalışacağız.

Bir grup devrimci öğrenci

Arap halkının kurtuluşu için savaşırken İsrail siyonistleri ve MİT, CIA işbirliğiyle şehit edilen arkadaşlarımızın anısına bir işçi olarak, bir şiirle saygımı belirtmek istiyorum. Yayınlamanızı rica ederim.

SON DEFA GÖRDÜM ONLARI

Ve son defa gördüm onları
silahlarıyla birlikte,
Siyonizme karşı savaşırlarken.
Ve son defa gördüm onları
silahları ellerinde,
dillerinde devrim türküsü
düşerlerken uğrunda
savaş verdikleri toprağa.
Ve arkadaşlar göründüler gözüme,
düşerlerken ellerinde martinler
ölmüyorlardı.
Diriliyorlardı bir fidan gibi,
dayanarak çelikleşmiş kollarına
inançlarından kuvvet alıyorlardı.
İşbirlikçiler, tankla, topla gelmişti ama,
vız geliyordu onlara.
Bombalar patlıyordu
kulakları sağır edercesine,
Onlar düşüyorlardı ama
teslim olmuyorlardı,
Çünkü ihanet yoktur onlarda, vuruşuyorlardı,
düşüyorlardı ama ölmüyorlardı.
Çünkü «bir ölüp
bin doğuyorlardı.»
Ve arkadaşları gördüm,
Bora'yı, Cafer'i, Kerim'i
ve Ahmet'i ve Şükrü'yü,
Ve diğerlerini.
Yani Gürol arkadaşı
ve Yücel'i, Ali de vardı orada,
Hepsi hepsi oradaydı
Nahr-el Bared'te
Halkların kurtuluşu için
vuruşuyorlardı
diğer yurtseverlerle beraber.
Ve son defa gördüm onları
bir çiçek gibi fışkırıyorlardı yerden
HALKLARLA BİRLİKTE.....

Kamil Yurdakuş — Pazariçi — İstanbul

KÜRECİK HALKI BASKI VE ZULÜMDEN YILMAYACAKTIR

Kürecik halkı üzerinde milli bir baskı devam etmektedir.

Kürecik halkı faşist MC iktidarının yarattığı ekonomik ve siyasi baskılardan dert yanmaktadır. Halkın mücadelesi jandarmayla bastırılmaktadır. Bu baskılar tüm Kürt milliyeti üzerinde sürdürülen baskının bir parçasıdır.

Jandarmalar halkı karakola çekip sorgusuz sualsiz ezmektedir. Orneğin 21 Şubat 1976'da Kayhalı köyünde iki kadın, dört erkek karakola getirilip dövülmüşlerdir. Bu olaya tepki gösteren halk, jandarma tarafından bastırılmıştır. Hatta halkın üstüne makinalı tüfeklerle ateş edecek kadar ileri gittiler.

Kürecik Ortaokulundan öğretmenler alınarak öğrencilerin okumalarına engel oldular. Okulu kapatmak istiyorlar. Kürecik sağlık ocağında hiç bir sağlık personeli bulundurulmamaktadır. Hastalanan hastalar bin bir güçlükle karşılaşmaktadırlar. Hatta bakımsızlık yüzünden ölmektedirler. Kürecik İlkokulu öğrencilerinin yatılı okullara girme hakları tamamen gaspedildi.

Kürecikliler, Alevi olmaları yüzünden de baskılara uğramaktadırlar. Jandarmalar bir kadına dipçiklerle vururken, «biz Alevilerin kökünü kazıyacağız» demişlerdir.

Kürecik halkı bütün bu baskılardan yılmayacağını ve birleşerek mücadele edeceğini belirtiyor.

Bir gün faşistleri de revizyonistleri de yerle bir edeceğiz.

Kürecik'ten Bir Devrimci

TOPRAK DEVRİMİ MÜCADELESİ, ÖZELLİKLE İKİ SÜPER DEVLETE HİZMET EDENLERİ HEDEF ALMALIDIR

Şibip köyü, Yapan muhtarlığının mezrasıdır. Viranşehir'e 25 km. olan bu köy halkı Kürt ve Araplardan oluşuyor. Köy 5 aileli ve 40 nüfusludur.

Şibip köyünde de köylünün toprak talebi büyüktür. Hacı Halil, Erol Ağa, köylünün yıllardır sürdürdüğü toprak mücadelesini bastırabilmek için, Devlet Üretme Çiftliği (DÜÇ) müdürüyle işbirliğine giderek, köylülerin bulunduğu arazinin DÜÇ'e ait olduğuna dair bilirkişi raporu hazırlatmış ve köylünün köyü terketmesini istemiştir. Hacı Halil Ağanın silahlı adamları ve Karakuru jandarma karakolu köylüyü köyden çıkarma işini üzerine alarak 19.2.1976 tarihinde, Halil Gilva, Hüseyin Gilva, İsa Torun, Mehmet Bor'u köyden sürgün etmiştir. Köylüler bu durum karşısında köyü terketmeyeceklerini ve mücadelelerini sürdüreceklerini söylemektedirler.

Bu yarı-feodal yapı, Türkiye'nin her yerinde olduğu gibi, burada da emperyalizmin ve işbirlikçi kapitalizmin dayanağıdır. Ağalar bugün güçlerini, önce topraktan yani feodalizmden, tali olarak da işbirlikçi kapitalizmden almaktadırlar. Toprak ağaları siyasi bakımdan işbirlikçi kapitalizme dayanaktır. Bu yüzden toprak ağalarına ve burada da olduğu gibi çok yerde tefecinin kendisi olan ağalara karşı yöneltilen bir toprak devrimi mücadelesi zorunlu olarak karşısında emperyalistleri ve işbirlikçi kapitalistleri de buluyor.

Köylülerin toprak talebi olmadığını söyleyen revizyonistler, gelsinler de görsünler Şibip'teki yarı-feodal yapıyı. Görsünler milli baskının ne olduğunu!

Revizyonistlerin, kitlelerden kopuk oldukları ve kitleleri hor gördükleri için masa başında uydurdukları teorileri her geçen gün mahkum edilmektedir.

Köylülerin yürüttüğü her toprak devrimi mücadelesi bugün özellikle iki süper devlete hizmet eden toprak ağalarını hedef alacaktır.

İş, toprak, hürriyet; faşizme nihayet.

Yaşasın Şıbır köylülerinin sürdürdükleri toprak devrimi mücadelesi!

Ceylanpınar
İbrahim Öztan

46. SAYIMIZ POLİS SALDIRISINA RAĞMEN ÇIKTI

HALKIN SESİ dergisinin basıldığı matbaa ve dergi bürosu 26 Şubat 1976 günü polis tarafından basılmış, derginin büro sorumlusu Macit Çopur ve matbaa işçisi Ömer Parlar o sırada uğraşmakta oldukları baskı işinin başından alınarak I. Şubeye götürülmüşlerdir. Matbaada karakol kuran polisler derginin basımını engellemeye çalışmışlardır. 46. sayı polisin yoğun baskı ve saldırıları altında çıkarılmış ve halkımıza ulaştırılmıştır.

Dergimiz ilk sayısından bu yana emekçi halkımızın menfaatlerini kararlılıkla savunmuş ve iki süper devlete karşı milli bağımsızlık bayrağını yükseltmiştir. Halkımızı ezen ve sömüren, ülkemizi süper devletlere açan bir avuç faşistin saldırılarına hedef olmasının nedeni budur. Bu son saldırı da, dergimizin, Amerikan uçak şirketinden 13 milyon rüşvet alan «yetkili merci»yi halkımıza açıklayan ve kapağında Emin Alpkaya ile İtalyan uçak şirketi temsilcisinin kadeh tokuştururken çekilmiş resmini yayınlayan 45. sayısının satışa çıkmasından hemen sonra yapılmıştır. Saldırıya uğrayan 46. sayının başyazısı ve kapağı ise «Yıkılsın milli bağımsızlığın ve halkın düşmanı MC iktidarı» demektedir. Bu saldırı rüşvetçilerin, soyguncuların, milli bağımsızlığın ve halkın düşmanlarının korku ve telaşını göstermektedir.

HALKIN SESİ bütün kanuni gerekleri yerine getirilmiş, kanunlara uygun olarak çıkarılan bir dergidir. Ona yapılan baskı ve saldırılar kanunsuzluğun ta kendisidir. Bir derginin yayını, ancak bir yargılama sonucu mahkeme kararı ile durdurulabilir. Polisin, savcılığın, ya da başka herhangi bir merciin derginin basımını durdurmaya hakkı yoktur. Bütün demokratları, bütün yurtseverleri, bütün halkımızı bu baskı ve kanunsuzluğa karşı çıkmaya, dergimizi desteklemeye çağırıyoruz. Hiç bir baskıdan yılmayacağız.

Faşizm Halkın Sesi'ni susturamaz.

HALKIN SESİ

HALKIN SESİ
HAFTALIK DERGİ

- Sahibi: İLKER SÜMERKAN
- Sorumlu Yazı İşleri Md. FİKRET ULUSOYDAN
- Yönetim Yeri Çatalçeşme Sok. 46/11 Cağaloğlu - İstanbul
- Yazışma ve Abone Ad. P.K. 1112, Sirkeci - İst.
- Baskı: ARZUM TİC. MAT.
- Abone şartları: Yurtiçi Yıllık 125 Altı Aylık 65 TL. Avrupa (Uçak) Yıllık 200 Altı aylık 100 TL.
- İlân şartları: Santimi 30 TL. Yayın ilânı Çerçevesi 100 TL.
- İstanbul Dağıtımı: FUAT BÜTE
- Türkiye dağıtımı. Sabri Özakar

ELAZIĞ YURDUNU KAPATMAK İSTİYORLAR

1969 yılında Elazığ halkının yardımıyla İstanbul'da hizmete açılan 200 kişilik Yurdumuz ilerici ve yurtsever öğrenciler kaldığı için kapatılmak istenmektedir.

İçinde bulunduğumuz dönemde artan faşist baskılar sonucu Kocaeli Öğrenci Yurdu faşist milisler ve polis tarafından kundaklanarak kapatıldı. Site Öğrenci Yurdu kapatılmak tehdidi altındadır. Diğer yurtlarda kalan ilerici, yurtsever arkadaşlar atılmaktadırlar.

Yurdumuzun kapatılması ve satılması üç-beş çıkarçının yararınadır. Halkımız buna müsaade etmemelidir. Bu baskılar sadece öğrenci gençlik üzerine değil, tüm emekçi halkımızadır.

Yurdumuza 1971 yılından bu yana Elazığ Belediyesi ve özel idaresince her türlü baskı yapılmaktadır. Yurdumuzda hiç bir hizmet kurumu olmadığı gibi, sıhhi şartları da yaşamamıza zarar verecek derecede bozukluk içindedir.

Emekçi halkımızın büyük fedakârlığıyla yapılan yurt, ilerici öğrenciler kalıyor diye kapatılmak istenmektedir. Bizler Elazığ Yurdu öğrencileri olarak Yurdumuzun kapatılmaması için tüm olanaklarımızla direnir, yurtsever halkımızı ve basınımızı yardımımıza çağırırız.

Elazığlı öğrenciler

FAŞİST BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ

Bizler Maraş Lisesinde okuyan Düzbağlı (Heleteli) öğrencileriz. Okulun öğretime ilk açılmasından beri faşist baskılar sürmektedir. Örneğin daha okulun başladığı ilk günler, faşist müdür Şeref Akben, «Düzbağlıları bu okulda yaşatmayacağım» diyerek baskı yapmaya başlamıştır. Bunu arkadaşların dövülmesi izledi. Şimdiye kadar beş arkadaş nedensiz olarak dövüldü. Müdür dövülen arkadaşlara «dövüleceğiniz belliydi» demekle yetindi. Ve dövenler idareye bile çağrılmadılar. Ayrıca bir arkadaşımız Müdür tarafından dövülerek bir hafta okuldan uzaklaştırıldı.

Okulun başlamasından bir müddet sonra Maraş Valiliğine verdiğimiz iki yüze yakın imzalı dilekçemiz tekrar okul müdürlüğüne gönderilerek okuldan atılmamız istendi.

Faşistler devrimcileri bölerek sindirmeye çalışıyorlar. Faşistler davanın Heletelilerle kendileri arasında olduğunu söylüyorlar. Böylece diğer devrimci öğrencilerin bizimle dayanışmalarını önlemeye çalışıyorlar. Biz de faşizme karşı mücadelede belirli ilkeler etrafında birleşmeyi öneriyoruz.

Maraş Lisesinde Düzbağlı öğrenciler olarak faşist baskılara son verilmesini ve can-güvenliğimizin sağlanmasını istiyoruz.

Kahrolsun faşistler ve revizyonistler!

Düzbağlı Öğrenciler

VURGUNCULAR İŞKENCECİLER! YAKANIZI HALKTAN KURTARAMAYACAKSINIZ

Süleyman Demirel'in ve onun gibi bütün halk düşmanlarının yolsuzluk, rüşvet, dolandırıcılık ve vergi kaçakçılığı yoluyla küp üstüne küp dizdiklerini bilmeyen kalmamıştır. Demireller, daha önceleri Hacı Ali ve Şevket Demirel'i öne sürmüşlerdi. Vurgunculuk görevine son olarak Yahya Demirel tayin edilmiştir. Bu kan emiciler, yoksul halkımızın alın terini, göz nurunu ceplerine indirmekte pek ustadırlar. Ama halk, hırsızların başı olan Süleyman Demirel'in yakasına yapışmıştır.

Hırsızların suç ortağı ve avukatı Maliye Bakanı Ergenekon, «Bir Kıbrıslının, bir Rumun verdiği belgeler doğru olmaz» diyerek yolsuzluğu örtbas etmeye, ortağını kurtarmaya çalışıyor. Faşistler, şovenizmi yalnız başka ülkeleri yağma etmek için, ülke içinde halkı ezmek ve Kürt milliyetine zulüm uygulamak için kullanmıyorlar. Aynı zamanda hırsızlıkları ve cinayetleri ortaya çıktığı zaman da şovenizme sarılıyorlar.

Hırsızlığın ortaya çıktığını ve halkın yakasına yapışmakta olduğunu gören Süleyman Demirel ise, kalkmış bir hatırlatmada bulunuyor: «Benim adım Süleyman.»

İyi ki hatırlattın. Zaten senin adın Süleyman olduğu için halk yakana bu kadar ısrarla yapışıyor. Halk o Süleyman'ın kendine ne zulümler yaptığını biliyor. O Süleyman'ın halk kitlelerini sömüren büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının temsilcisi olduğunu biliyor. Halk, o Süleyman'ın ülkemizin bağımsızlığını emperyalistlere satanların başında geldiğini biliyor.

GERÇEK HIRSIZLAR VE KATİLLER TEPEMİZDEDİR

Bir avuç faşistin vurgun düzeni, bayat bir balık gibi kokmaya başlamıştır. Artık her rüşvetin belli bir piyasa bedeli, her kodamanın kendi çapında bir yolsuzluğu vardır. Türkiye'de vurgunculuk sadece Demirellerin işi değildir. 12 Mart'ta Demirel gitti, Sunay-Tağmaç geldi. Sunay-Tağmaç ve bütün 12 Mart faşistleri vurgunlarını sıkıyönetim işkencesi ile örtbas etmeye çalıştılar. Yine de MHP'li Senatör Kudret Bayhan'ın Sadi Koçaş'la beraber yürüttüğü esrar kaçakçılığı ortaya çıktı. Ankara Merkez Komutanı meşhur işkenceci Tevfik Türüng'ün yolsuzluklarını kendi mesai arkadaşları gazetelere haber vermişlerdi. Cevdet Sunay'ın gangster çeteleriyle, Mafia ile kurduğu ilişkiler açıklandı.

Bir vatandaş iftiraya uğrasa elektrikten falakaya kadar başına gelmeyen kalmaz. Ama 20 milyonu cebe indirenler hükümetin başında görevlerine devam ederler. Yurtseverleri, devrimcileri katletmeye, işkence yaptırmaya devam ederler.

Gerçek hırsızlar ve katiller tepemizdedir. Bunlar halkın sırtına bir kene gibi yapışmıştır. Öte yandan, hapishaneler bir avuç toprak için, bir ekmek parası için düzene kurban olanlarla doludur. Zindanların kapıları açılmalı, bütün düzen kurbanları hürriyetlerine kavuşmalıdır. Halk, yoksulların değil, milyonları cebe indirenlerin zindanları boylamasını istiyor. Halk, gönlü yurdunun kurtuluşu için çarpan yurtseverlerin değil, halka zulmedenlerin hapislere atılmasını istiyor.

VURGUN VE ZULMÜN KÖKÜNÜ KAZIYACAK OLAN MİLLÎ DEMOKRATİK DEVRİMDİR

Daha dün F-104-S uççğı düşmüş, apoletler görünmüştü. Bugün ise kereste düşmüş, kel görünmüştür. Böylece MC iktidarının halka ve devrimcilere karşı yönelttiği baskı ve saldırıların nedeni daha iyi anlaşılmaktadır. Gençlere işkence yapılmasının sebebi daha iyi anlaşılmaktadır. İşçilerin ve gençlerin üzerine komando sürülerinin saldırtılmasının sebebi, geniş halk kitleleri tarafından daha berrak bir şekilde görülmektedir. Dergi idarehanelerinin, matbaaların basılmasının, halkın haklarına yapılan saldırıların nedeni daha iyi anlaşılmaktadır.

Düşünceye zincir, basına kilit vurulacak. Emekçiler seslerini çıkarmayacak, halk siyasetle ilgilenmeyecek. Böylece halk düşmanlarının vurgun düzeni sürüp gidecek. İşte onların istediği budur.

Vurguncular ve zalimler iktidarı, devletin imkanlarına dayanarak semirmekte, bir yandan da devletin güçleri vasıtasıyla halkın güçlerine karşı saldırıya girişmektedirler. Bunların bir eli vurgun küpünde bir eli zulüm çarkındadır.

Bu vurgun ve zulüm çarkı, işbirlikçi burjuvazinin ve toprak ağalarının gerici düzeni yıkılmadan son bulamaz. Vurguncuları besleyen temel, bu düzendir. Bu temeli, ancak halkın millî demokratik devrimi yıkabilir. Her türlü kötülüğün kökünü, ancak halkın millî demokratik devrimci kazıyabilir

FAŞİSTLERİN MASKESİNİ DÜŞÜREN HALKIN UYANIŞIDIR

Bugün vurgun rezaletlerinin ortaya çıkmasının ve halk düşmanlarının gittikçe tecrit olmalarının sebebi parlamento araştırmaları değildir. Halkımızın yükselen millî demokratik devrim mücadelesi, bütün vatan ve halk düşmanlarını tecrit etmekte, onların suçüstü yakalanmasını sağlamaktadır.

Halk uyandıkça, karlar eriyor, pislikler açığa çıkıyor. Soğuk rüzgarlar, kara bulutlar, parıldıyan güneşi örtemiyor. Halk artık siyaset sahnesine bir güç olarak ortaya çıkmaktadır. Halkı ezmek ve sindirmek için yapılan işkencelere, katliamlara karşı çıkıldıkça, faşistlerin maskesi, daha da düşecek, karanlık köşelerde çevirdikleri dolaplar, yeni yeni vurgunlar ortaya çıkarılacaktır. Bu yüzden faşist güçlere karşı yürütülen mücadele sadece vurgunların açığa çıkarılması ile kısıtlı kalmamalı, onların halk üzerindeki zulmü de anında açığa çıkarılmalıdır. Yoksa zulmün karşısında susulması, onların yeni vurgunlar, yeni katliamlar düzenlemelerine yol açacaktır.

Millî bağımsızlığın ve halkın düşmanı MC iktidarı, bugün daha da tecrit olmuş ve nefret toplamıştır. MC iktidarı, bugün, faşizmin ve vurgunculuğun başlıca yürütücüsüdür. Bu hükümet, sömürü ve talanı sürdürmek için en ağır zulmü uygulamaktan çekinmiyor. Hırsızlar, bu hükümetin kanatları altında gizlenmektedir.

İşte bu şartlarda işbirlikçi MC iktidarına karşı mücadeleyi daha da yoğunlaştırmalıyız. Millî bağımsızlığın ve demokrasinin azgın düşmanı vurguncular iktidarına karşı yurt sathında mücadeleyi sürdürmeli, MC iktidarını azami ölçüde tecrit etmeli, MC faşistlerine karşı en geniş halk kitlelerini seferber etmeli, sosyal-faşistlerin halkın saflarında gizlenmesine müsaade etmemeli, MC iktidarına karşı mücadelede reformcu ve parlamentocu taktiklere karşı çıkmalı ve halkın aktif anti-emperyalist anti-faşist mücadelesine dayanarak MC iktidarını yıkmalıyız.

Katil zanlısı Mete Altan derhal tutuklanmalıdır!

18 Ocak 1976 günü İstanbul'un Zeytinburnu semtindeki bir evde öldürülen **Atilla Özkan'ın katili, bir polis memurudur.** Adli Tıp raporları, Ali Özkan ile Atilla Özkan'ın birbirlerini vurdukları yolundaki polis iddiasının kesinlikle yalan olduğunu yanıltmak için delilleri burnu'ndaki evin basılması sırasında, **polislerden başka ateş eden olmamıştır.** Olaydan sonra polis yetkilileri, adli makamları ve kamuoyunu yanıltmak için delilleri geniş ölçüde tahrif etmeye girişmişlerdir. Özellikle 12 Mart işkencecilerinden **Komiser Mete Altan** aleyhinde kuvvetli deliller vardır. Mete Altan ve Muhsin Bodur tutuklanmalı, delilleri yok etmeye kalkışanlar hakkında soruşturma açılmalıdır.

ADLİ TIP OTOPSİ RAPORUNUN ORTAYA KOYDUĞU GERÇEKLER ŞUNLARDIR:

1) Atilla Özkan 18.1.1976 tarihinde öldürülmüş, otopsi 19.1.1976 günü yapılmış ve otopsi raporu 21.1.1976 günü düzenlenmiştir. Atilla Özkan'ın cesedini otopsiye sevkeden makam Zeytinburnu Cumhuriyet Savcılığıdır.

2) Atilla Özkan'a isabet eden üç kurşundan biri sol elin iç tarafından girip elin tersinden çıkmış, biri sol kasıktan girip sol kalçadan çıkmıştır. Bu iki kurşunun açtığı yaralar, üçüncü kurşun olmasa Atilla Özkan'ı ancak 15 gün yatırabilecek nitelikte idir. Ölüme yol açan kurşun, üçüncü kurşundur. Bu kurşun sol omuzdan girmiş, vücudu yukarıdan aşağıya ve soldan sağa katederek sağ kasıkta deri altında kalmıştır.

3) «İlgililerce vücuttan çıkarıldığı» bildirilen kurşun budur. Eğer bu kurşun vücutta kalsaydı, Atilla Özkan'ın kaç kalibrelik ve hangi balistik özellikleri taşıyan bir kurşunla öldürüldüğünü kesinlikle öğrenmek mümkün olacaktı. Ne var ki bu kurşunun meçhul «ilgililer» tarafından otopsiden evvel, kanunsuz olarak, hiç bir zabıt tutulmaksızın vücuttan çıkarılması, bunu kesinlikle öğrenmeyi imkânsızlaştırmıştır.

ADLİ TIP FİZİK TETKİK ŞUBESİ RAPORUNUN ORTAYA KOYDUĞU GERÇEKLER İSE ŞUNLARDIR:

1) Devlet Güvenlik Mahkemesi Savcılığının, Zeytinburnu Savcılığının ve Emniyet Müdürlüğünün tetkik için yolladığı silâhlar, üç tane 9 mm.lik tabanca, bir tane 32 kalibrelik revolverdir. 9 mm.lik otomatik tabancalardan ikisinin Atilla Özkan ve Ali Özkan'a, birinin polis memuru Muhsin Bodur'a, 32 kalibrelik Smith - Wesson revolverin ise Komiser Mete Altan'a ait olduğu iddia edilmektedir.

2) Bu tabancaların teslimine ilişkin yazı ve zarflar, silahların farklı yerlerden geldiğini göstermektedir. Atilla Özkan ile Ali Özkan'a ait olduğu iddia edilen 9 mm.lik tabancaların zarflarında, sadece Devlet Güvenlik Mahkemesi Savcılığının kâşesi ve mührü vardır. Mete Altan ile Muhsin Bodur'a ait olduğu iddia edilen silahlar ise ilkönce Zeytinburnu Savcılığından, sonra Emniyet Müdürlüğünden geçmiş, oradan doğrudan doğruya Adli Tıbba gelmiştir.

3) Tetkik için olay yerinde bulunduğu bildirilen beş tane mermi kovanı gönderilmiştir. Bunlardan ikisi 9 mm. lik fişekler, üçü ise 32 kalibrelik Gevelot marka fişeklerdir.

4) Tetkik için, üzerinde «cesetten şak yapılarak deri altından alınan mermi çekirdeği» yazılı ve okunmaz, kısmen dökük mühürlü bir zarf içinde, bir tane 9 mm.lik mermi çekirdeği gönderilmiştir. Bu çekirdek, doğrudan doğruya Devlet Güvenlik Mahkemesi Savcılığından gelmektedir ve oraya nasıl ulaştığı belli değildir.

5) Tetkik için ayrıca, olay yerindeki aramada bulunduğu bildirilen üç mermi çekirdeği daha gönderilmiştir Bunlardan ikisi 32 kalibrelik, biri ise 9 mm.lik mermi çekirdekleridir.

6) 9 mm.lik üç tabancanın seri numaraları bellidir, ama Mete Altan'a ait olduğu iddia edilen 32 kalibrelik Smith - Wesson revolverin üzerinde hiç bir seri numarası ya da işareti yoktur. Bu tabancanın gerçekten Mete Altan'ın tabancası olduğunu, ya da Mete Altan'ın tabancasının bu olduğunu ispatlamak imkânsızdır.

7) Ortada beş boş kovan ve dört tane mermi çekirdeği vardır. 32 kalibrelik mermi çekirdeklerinden biri kayıptır.

8) Atilla Özkan'ın vücuduna üç kurşun girdiğine, ama ortada sadece iki tane 9 mm. kovanı ve çekirdeği olduğuna göre, Atilla Özkan'ın yaralarından en az bir tanesi 32 kalibrelik bir kurşundan olmuştur.

9) Mevcut iki adet 9 mm. lik çekirdek ise aynı 9 mm. lik tabancadan atılmıştır. Ama bu tabanca, ne Atilla ve Ali Özkan'ın ne de Muhsin Bodur'un olduğu iddia edilen tabancalar değildir. Böylece, Adli Tıbba teslim edilmeyen başka bir 9 mm. lik tabancanın varlığı ortaya çıkmaktadır.

10) Gelelim 32 kalibrelik kovan ve çekirdeklere. Her üç Gevelot marka kovan, aynı 32 kalibrelik revolverle patlatılmıştır. Ancak bu revolver, Adli Tıbba teslim edilen 32 kalibrelik Smith - Wesson değildir. Keza ortadaki iki adet 32 kalibrelik çekirdek de mevcut Smith - Wesson'dan atılmamıştır. Bu durum ise, Adli Tıbba teslim edilmeyen başka bir 32 kalibrelik revolverin varlığını kanıtlamaktadır.

SONUÇLAR:

Bütün bunları şu şekilde izah etmek mümkündür.

Ya, tesbit edilemeyen bir polis olay sırasında 32 kalibrelik bir revolverle üç el ateş etmiştir. En az bir atışı Atilla Özkan'a isabet etmiştir. Sonradan bu revolver yokedilerek yerine numarasız bir Smith - Wesson, Mete Altan'a ait olduğu iddiasıyla Adli Tıbba teslim edilmiştir.

Ya da, 32 kalibrelik revolverle ateş eden şahıs Mete Altan'ın kendisidir; ancak Adli Tıbba aynı kalibrelik başka bir tabanca gönderilmiştir.

Bu durumda mevcut deliller, Komiser Mete Altan üzerinde toplanmaktadır. Mete Altan ya gerçek katil, ya da gerçek katilin koruyucusu durumundadır.

Yüzde yüz açık olan bir nokta da, delillerin geniş ölçüde tahrif edildiğidir. En önemlisi, Atilla Özkan'ı öldüren kurşun ile olayda kullanılan 32 kalibrelik revolver ortada bulunmamaktadır.

ALEYHİNDE KUVVETLİ DELİLLER BULUNAN METE ALTAN VE MUHSİN BODUR, DERHAL TUTUKLANMALIDIR!

DELİLLERİ YOK ETMEYE ÇALIŞAN BÜTÜN «İLGİLİLER» HAKKINDA SORUŞTURMA AÇILMALIDIR! ZEYTİNBURNU SAVCILIĞI VE BASKIN EKİBİ, DELİLLERİN KAYBINDAN BİRİNCİ DERECEDE SORUMLUDURLAR. 18 - 19 OCAK ARASINDA CESETTEN KURŞUNU KİMİN ÇIKARDIĞI VE KAYIP TABANCALARIN NE OLDUĞU BULUNMALIDIR.

HALKIMIZ FAŞİST KATİLLERDEN HESAP SORACAKTIR.

İŞKENCECİLER İŞ BAŞINDA

Gayrettepe'deki Emniyet 1. Şube binasında işkenceye uğrayan Mehmet Sümer şöyle diyor:

«Zeytinburnu, Malatya olayları iktidarın en gerici kesimleri tarafından düzenlenen katliamlardır. Nitekim Gayrettepe Emniyet 1. Şube binasında sorgumu yapan, iriyarı, yüzünde şark çıbanı olan, Fahrettin Benli olduğunu öğrendiğim kişi, «kimse bizden hesap soramaz, senin için vur emri çıktı. Malatya ve Zeytinburnu olaylarında yaptığımız gibi seni de kaybederiz» dedi. Aynı kişi «faili meçhul birçok olay var, bunları da senin üstüne yazarım» diyerek gençliğin demokratik mücadelesinde yer alan benim gibi gençlere faşist baskı uyguladıklarını bir daha doğrulamıştır.

İstanbul Emniyetinin Gayrettepedeki 1. Şube binasında işkenceye uğrayan Hasan Tosun kendisine yapılanları özetle şöyle anlatıyor:

«13 Şubat günü Kartal Gülsuyu'ndaki evime gitmek üzereyken, gece saat 24.00 sularında Kadıköy iskelesinde sivil polisler tarafından yakalandım.

Bir anda iki taraftan kolarıma giren iki sivil polise ben daha ne oluyor diyemeden öte tarafta beklemekte olan 8 - 10 tane sivil polisin bir kısmı tekme tokat ağzımı burnumu kan revan içinde bırakırlarken diğer taraftan diğerleri bana çevirdikleri tabancalarla kafama gözüme vurarak beni ilerde bekleyen mavi bir ford minibüse doğru sürüklüyorlardı.

Beni minibüse koyduktan sonra Fikirtepe'deki bir eve götürdüler. Orada da Dursun Koçyiğit isminde birini tutukladılar.

Daha sonra bizi Gayrettepe'deki 1. Şubeye götüren polisler beni ve Dursun Koçyiğit'i fasılasız olarak sabaha kadar dövdüler. Falakaya yatırmak, kafamı duvarlara vurmak, ellerime sopalarla vurmak, elektrik şoku uygulamak, uykusuz bırakmak gibi çeşitli maddi ve manevi işkenceler yaptılar.

Benimle beraber işkence edilen Dursun Koçyiğit'i ertesi gün sorgu için hücreden alıp götürdüler. Bir daha hücreye geri getirilmeyen Dursun Koçyiğit'in hayatından endişe ediyorum.

HASAN TOSUN
Toptaşı Cezaevinde Tutuklu

İŞTE İŞKENCE!

Kadıköy Adli Tabipliğinin, Emniyet 1. Şubede işkence gören Hasan Aksu hakkında verdiği raporda şunlar yazılıdır:

«Hasan Aksu'nun yapılan muayenesinde:

Sağ ayak başparmağında yeni sökülmüş tırnağın yeri, sağ ve sol ayak parmaklarında ve tabanda maddi ekimoz, her iki ayak bileği ön yüzde maddi yara. Sol ayak tabanında (sigara ile olması muhtemel) yanık yarası...»

Halk düşmanı MC iktidarının bu yaptıkları karşısında susmak halk ve vatan düşmanlarının zulmünün daha da artmasından başka bir sonuç vermeyecektir. Bütün yurtseverler işkenceye karşı seslerini yükseltmeli, işkencecileri her yerde açığa çıkartmalıdırlar. Bütün işkencecilerin isimlerini ve yaptıklarını dergimize bildiriniz.

TABANDAKİ İŞÇİ SENDİKANI REVİZYONİSTLERE BIRAKMA

BURSA'DA TİP REVİZYONİSTLERİNİN BASKISINA KARŞI TABANDAN İŞÇİ MUHALEFETİ GELİŞİYOR

Bursa sanayi bölgesinde Maden - İş'in yönetimini ele geçiren bir avuç TİP'li revizyonist, sendikalı işçiler üzerinde sosyal - faşist bir baskı uyguluyorlar.

TİP revizyonistleri, bölge yönetimini ele geçirdikten sonra, fabrikada kendilerine bağlı temsilci kadrolarını yaratmak için her yola başvurdular. Çağdaş Metal - İş'le Maden - İş birleştikten sonra, Çağdaş Metal - İş'in eski yöneticilerini çeşitli yollarla tasfiye ettiler. CHP sempatizanı olarak bilinen işçilerin seminerlere katılmalarını engeleyerek sendika yönetimine gelmelerini önlemeye çalıştılar. Kendi adamlarını tepeden temsilci tayin ettiler. TİP üyesi olmayan herkesi gericilikle suçladılar.

Sendikanın revizyonist yöneticilerine karşı hoşnutsuzluklar aylarca önce başlamıştı. Sanayi bölgesinin önemli fabrikalarından biri olan MAKO'da işçiler, geçen yaz imzalanan toplu sözleşmeyi eleştirdiklerinde hemen gericilikle suçlandılar. Fabrikada sendikaya en ufak bir eleştirici yöneltmek bile yasaklandı. Eleştiriler o derece zorbalıkla bastırıldı ki, işçiler eleştirilerini gizlice fabrikanın duvarlarına yazmaya başladılar. Bu yazıları yazdıkları tahmin edilen iki işçi, TİP'li temsilciler tarafından dövüldüler. Aynı baskılar diğer fabrikalarda da uygulanıyordu.

İşçiler, üzerlerindeki sosyal - faşist baskıyı şöyle anlatıyorlar:

«Biz Maden - İş'e üye olduk. TİP'e üye olmadık. Bunlar sendikayı kendi partileri gibi görüyorlar. Sendikayı Moskova'ya dayamaya çalışıyorlar. 'Bizım Radyo'nun söylediği şeyleri gelip aynen bize anlatıyorlar. Kastro'dan, Brejnev'den söz ediyorlar. 'Maocuları' kötülüyorlar. Biz devrimciyiz ama biz bunların istediği gibi sahte devrimcilik istemiyoruz.»

İşçilerin, sosyalizm maskesi takmış bu gericilere karşı duyduğu tepkiden bir takım faşist sendika ağaları faydalanmaya kalkıştı. Son iki hafta içinde bazı fabrikalarda Maden - İş'ten istifalar başladı. 200 kadar işçinin çalıştığı Özcoşkunlar Fabrikasında 190 kadar işçi, Maden - İş'ten istifa edip Türk Metal - İş'e üye oldular.

Sendikadan istifaların başlamasıyla telaşa kapılan Maden - İş Genel Merkezi, TİP üyesi olan Bursa Bölge Başkanı Selim Mahmutoğlu'nu görevinden aldı. Tabandaki işçiler bu değişiklikten yararlanarak işçi üzerinde baskı kuran ve revizyonistlerin etkisi altındaki temsilcileri değiştirmek için mücadeleyi yoğunlaştırdılar. Fabrikalardaki ünite temsilcileri bu mücadeleye önderlik ediyorlar. Renault fabrikasında 60 kadar ünite temsilcisi, sendikalarını revizyonist sendika ağalarının pençesinden kurtarmak için mücadele ediyorlar.

Bursa'daki işçi arkadaşlarımız revizyonist sendika ağalarına karşı mücadele ederken Amerikancı faşist sendikaların sızma teşebbüslerine karşı da aynı kararlılıkla mücadele etmelidirler.

Bir İşçi

Almanya'da dört yurtseverin Türkiye'ye teslimine karşı tepki gelişiyor

Almanya'da yargılanarak ikişer yıl hapis cezasına çarptırılan Türkiyeli yurtseverler, Ömer Özerturgut, Mustafa Tutkun, Yüksel Uğurlu ve Hatice Yurttaş hakkında faşist hakim Somoskoey'in verdiği «Türkiye'ye teslim edilme kararı»na karşı tepkiler bütün Avrupa'da gelişiyor. Bu karara karşı devrimcilerin açtığı protesto kampanyasına bugüne kadar pek çok ilerici ve demokrat çevre de katılmıştır. Kampanyanın genişlemesi karşısında, gerici Batı Alman basını «Türkiyeliler serbest bırakılıyor» şeklinde manşetler atarak tepkileri yumuşatmaya çalışmaktadır.

Alman hükümeti, Türkiyeli yurtseverleri sınırda bulunan bir kampa göndererek Türkiye'ye iade etme hazırlıklarına başlamış, ancak çeşitli yerlerde yapılan gösteriler karşısında bu uygulamayı ertelemek ve Köln'e geri getirmek zorunda kalmıştır. KPD-ML (Almanya Komünist Partisi—Marksist-Leninist) ve KPD'nin (Almanya Komünist Partisi) de katıldığı gösterilerde «Yurtseverlere iltica hakkı tanınsın», «Yurtseverler serbest bırakılsın» ve «Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız ve Demokratik Türkiye» sloganları atılmış, Türkiye'deki faşizme destek olan Alman hükümeti protesto edilmiştir.

Öte yandan Fransa'da çıkan Le Monde gazetesi, 13 Şubat tarihli nüshasında dergimizin Türkiyeli yurtseverler hakkında açtığı kampanyadan bölümler yayınlamıştır. Batı Alman gazeteleri, dört yurtseverin serbest bırakılması için Türkiye'deki Alman elçiliklerine ve Almanya'daki mahkemeye yurdumuzdan 10 bin kadar imza gönderildiğini yazmaktadırlar.

Almanya'da tutuklu bulunan yurtseverlerin Türkiye'ye teslim edilmelerini engellemek için açılan kampanyaya katılalım. Protesto imzaları toplayarak, Ankara'daki Alman Büyükelçiliği'ne gönderelim.

HİKMET ASLAN, MADEN - İŞ 6. BÖLGEDEN ALINDI

Maden - İş 6. Bölge Başkanı Hikmet Aslan, 6. Bölge Başkanlığından alınarak İzmir'de bir başka göreve verilmiştir.

Yapılan bu değişiklik, 6. Bölge'deki işçilerin mücadelesinin bir sonucudur. İşçi sınıfının mücadelesi sonucu işçi düşmanı yüzü iyice açığa çıkan Hikmet Aslan artık bölgede barınamaz hale gelmiştir. Yalnız revizyonist sendika ağaları şunu iyi bilsinler! Bir revizyonisti alıp yerine başka bir revizyonisti tayin ederek devrimci muhalefeti susturmayı umuyorlarsa aldanıyorlar. Çünkü işçiler, H. Aslan'ın şahsına değil, uyguladığı işçi düşmanı siyasete karşı çıkıyorlar. Bu revizyonist siyaset devam ettiği sürece de kim gelirse gelsin, işçilerin muhalefeti güçlenerek devam edecektir.

Bir Okuyucu

REVİZYONİZM SAHTEKARLIK DEMEKTİR

«YÜRÜYÜŞ» Dergisi 31. sayısında şöyle diyordu:

«Gençliğin bu tuzağa düşmemesi için provokasyonlara kapılmaması, en azından 12 Mart öncesini hatırlaması gerek.

«Bu durumu kavrayanların başında şimdilik çok sayıda ilerici öğretim üyesi geliyor. Tesbit: Üniversitelerdeki olayların önlenemeyeceği. Öneri: Üniversitelerin belli bir süre için kapatılması.» (11 Kasım 1975)

Revizyonistlerin okulların kapatılmasını istemeleri gençliğin tepkisini çekmiş ve tecrit olmanın telaşı içinde aynı derginin 32. sayısında bunu yalanlamışlardı:

«31. sayımızda üniversitelerin açılması ve gelişen olaylarla ilgili olarak yaptığımız değerlendirme üzerine bazı sözlü eleştiriler geldi.

«YÜRÜYÜŞ, tezgahlanan oyunlara ve kanlı komando saldırılarına karşı tedbir olarak üniversitelerin kapatılmasını önermiyor. Söz konusu olan şu: Yüksek okulların bir bölümü faşist komando sürülerinin işgali altında. Örnek: Ankara'da Gazi Eğitim Enstitüsü... Bu durum karşısında bazı ilerici öğretim üyeleri, komando yatakhanesi durumuna gelen okulun boşaltılması için Eğitim Enstitü'sünün geçici bir süre için kapatılmasını önerdiler.» (18 Kasım 1975)

Revizyonistler her türlü yalanlamalarına rağmen, faşistlerin «anarşi var, okullar kapansın» diyen korolarına katılmaktan kendilerini alıkoyamadılar. Dergilerinin 43. sayısında okulları kapatan yöneticilere övgüler düzüyor ve şöyle diyorlardı:

«Faşizm tırmanırken faşizm soyutlanıyor. Her tırmanıştan sonra faşizm tezgahlayıcıları biraz daha yalnızlaşıyor. Hacettepe Üniversitesi yöneticilerinin sağ duyulu kararından sonra bir çok yüksek öğrenim kurumu, faşist çetelerin oyunlarına sahne olmamak için kapılarını kapattı...» (Yalçın Küçük, 13 Şubat 1976)

Revizyonizm sahtekarlık demektir. Revizyonistler türlü cambazlığı yapmakta ve bir dediklerini ertesi gün inkar etmektedirler. Ama bütün yalan dolanlarına rağmen gerçek niyetlerini saklayamamakta ve açığa çıkmaktadırlar.

Faşist saldırılara karşı mücadele eden gençlik, revizyonistlerin «provokasyon» teorilerini bir bir yıkmakta ve revizyonistlerin gençlik üzerinde hegemonya kurmalarına imkân vermemektedir. Revizyonistler, işte bu yüzden okulların kapatılmasını istediler. Okulların açıldığı bu günlerde de faşistlere karşı mücadele edilmemesini isteyecekler ve eski teorilerini ortaya atacaklardır. Onlar okulların kapatılıp, öğrencilerin dağıtılarak mücadelenin bastırılabileceğinin hesabı içindedirler. Bu yüzden öğrenci gençliğin en temel hakkı olan öğrenim hürriyetine bile karşı çıkmaktadırlar.

Ermenek made

12 Şubat günü Konya'nın Ermenek ilçesindeki linyit ocaklarından birinde meydana gelen bir patlama sonucu, yedi işçi can verdi. O gün bugündür analar, dullar, çocuklar hâlâ ağlaşıyor, bütün kasaba hâlâ yas içinde. Arkadaşlarımız Ermenek'e gidip olayı yaşayan işçilerle, kasaba halkıyla, belediye başkanıyla, gazete muhabirleriyle, öğretmen ve gençlerle, işletme müdürüyle konuştular. Topladıkları bilgiler, patlamanın tam bir iş cinayeti olduğunu ortaya koymaktadır.

«GRİZU OLD BİZİ ÖLÜME

Ermenek, Toros dağlarının sarp güney yamaçlarında küçük bir kasaba. Kasabanın arkası yüzlerce metrelik kayalıklarla kuzeye kapalı. Güneyinde derin bir vadi doğuya doğru uzayıp gidiyor.

Ermenek ve köylerinde toprak çok kıt. Birkaç orta ve zengin köylü, esnaf ve ocak sahipleri dışında herkes yoksulluk içinde. Halk mevsimlik işçi olarak Çukurova'dan İstanbul'a kadar her tarafa gurbete çıkıyor. «Türkiye'nin her yerinde Ermenekli gurbetçilere raslanır» diyorlar.

Vadinin içinde 10 yıldır kömür ocakları çalışıyor. Ermenekli 600 yoksul köylü bu ocaklarda işçilik yapıyor. Yaz aylarında üretim düşüp, işçi sayısı yarıya indirilince, işçiler köylerine, birkaç dönümlük tarlalarına dönüyorlar. Yani bir çeşit gurbetçilik sürüp gidiyor. Ermenek'in içinde oturan işçiler bile, ancak haftada bir gelebiliyorlar evlerine. Ocakla kasaba arasında vasıta yok. Yürüyerek 2 saat sürüyor bu yol.

Ermenek'de dördü şahıslara, biri Ermenek Linyit İşletmesine ait beş ocak var. Hüsnü Özbey ve Ortaklarının Cenne ocağı; Hurşit Akpınar'ın Çanakçı ocağı, Ali Tartıcı'nın Boyalı ocağı ve yine Durmuş Tez ve Muhiddin Kılıç'ın Boyalık ocakları daha küçük ocaklar. Her biri 90—100 işçi çalıştırıyor. İşçilerin çok büyük kısmı sigortasız. Müfettiş geldiğinde bu işçiler ellerine birer kazma kürek alıp ocak civarındaki tarlalara dağılıyor, köylü taklidi yapıyorlar. Müfettiş rüşvetini alıp gidince geri dönüyorlar ocaklara. İşletmenin Çanakçı ocağı ise vadinin en büyük ocağı durumunda. Burada 218 işçi çalışıyor.

İşte 12 Şubat gecesi saat 01.45 de, grizu bu ocakta patladı. Şimdi işletme, kimsenin bilmediği ve görmediği, kimin ne zaman verdiği belli olmayan bir rapordan söz edip duruyor. Raporda «Bu ocakta grizu yoktur» diyormuş. Ama işçiler biliyorlardı ki grizu vardı. Bunu en iyi bilenlerden ve defalarca arkadaşlarına söyleyenlerden biri de Ahmet Kurt idi. Parçalanmış ve yanmış cesedi, şimdi Trabzon'da Tonya'daki köyünün mezarlığında.

Görüştüğümüz işçi ve teknik elemanların belirttiğine göre, orta derecede karbon taşıyan bu gibi ocaklarda, grizunun bulunması kaçınılmaz bir şey. Grizu gazı (metan) ancak büyük jeolojik çatlaklardan kaçmış olursa, böyle bir tehlike azalabilir. Bunun tesbiti ise çok uzun ve karmaşık jeolojik araştırmalar yapılmasını gerektirir. Böyle bir araştırma olmadan rapor verilemez.

Öte yandan tecrübeli maden işçileri, ocakta grizu bulunduğunun binbir dolaysız kanıtını sayıp döküyorlar. Hattâ işçilerden birisi durumu anlayıp «Ben bu ocakta çalışamam, burada grizu var» diye işi terketmiş. Ocakta birikmiş sulardan kabarcıklar sızıyor ve bu sızan gaz ateş alıyor. Bunun grizudan başka bir şey olmasına imkân yok. İşçilerin sık sık bayılmaları da bunun çok açık bir göstergesi. Ayrıca İşletme Müdürünün arada bir elinde grizu aletiyle ocakta kontrol yapması da, böyle bir raporun bulunmadığını ya da varsa nasıl bir rapor olduğunu gösteriyor. Bir de açık bir olay var ortada. Yedi işçi ölmüş grizudan. Böyle bir rapor varsa, bu sahtekârlıkla ilgili herkes suçludur ve hesap sorulmalıdır.

Kendisiyle konuştuğumuz İşletme Müdürü Abdurrahman Onat, telâş içinde yalan üstüne yalan sıralıyor. Gaz miktarını az göstermek için grizunun patlamadığını, sadece yandığını; cesetlerin patlama yerinden uzakta olduğunu ve parçalanmamış olduklarını söylüyor. Cesetlerden birinin cebinden çıkan saatin 9'da durmuş olduğunu gördüğünü; bunun bir patlamanın olmadığının delili olduğunu iddia ediyor. Oysa ölen işçilerden birinin kayınpederi ve daha birçok işçi, cesetlerin parçalanmış olduklarını anlattılar. Kaldı ki patlamadan birkaç gün önce ocağa gelen Hüseyin Kuru adındaki bakanlık müfettişinin işçilerin önünde söyledikleri de grizunun varlığını ortaya koyuyor. Şimdi yapılan tesbitlere göre, temiz hava verilmediği zaman ocakta grizu oranı yüzde 6'dır (normali yüzde sıfır beş) ve patlama olmadan önce 16 saat havalandırma çalıştırılmamış, ocak kontrol edilmeden işçiler vardiyaya girmişlerdir.

Grizunun varlığı, patlamadan sonra artık inkâr edilemeyecek şekilde ortaya çıktığı halde, diğer dört ocakta çalışma devam ediyor. Aynı damar üzerinde

bulunan bu ocaklarda 300-400 işçi her an yeni patlamaları bekleye bekleye çalışıyorlar. Elektrikler yine açıkta, sigara yine serbest, havalandırma yine yok; emniyet lambaları, kurtarma ekipleri hak getire. Yalnızca, patlamanın olduğu işletmenin ocağı tatil edilmiş. İşçilerin yevmiyeleri durdurulmuş, yeni teçhizat gelene kadar ocak çalışmayacakmış. Kışın bittiğini, işletmenin bu aylarda üretimi zaten düşürdüğünü hatırlamak, bu durumun işletmenin çok işine geldiğini kavramaya yetiyor. Bu ocağın 200 işçisinden kimi köylerine dağılmış, kimi Ermenek içinde kahvelerde, Töb-Der'de ve sokak ortalarında bekleşiyorlar. Yol parası olmadığı için köyüne dönemeyen Trabzonlu işçiler de var aralarında. Gittiğimiz her yerde çok sayıda işçiyle konuşma olanağı bulduk. Çoğu, soru sormamıza bile gerek bırakmadan dertlerini döküyorlar:

— «Beş seneden beri bu ocakta yer altında çalışıyorum. Daha önce, bir arkadaşımızın üzerine bir taş düştü, öldü. O, birinci kurbanımız. Ondan sonra dinamit patladı, iki arkadaşımız daha gitti. Tabii bu üçüncü oldu. Söylüyorlardı, «grizu olur, bu ocaklarda şu şekilde, bu şekilde olur» deyi. Diğer madenciler, Zonguldak'tan gelen madenci arkadaşlar söylüyorlardı. Tabii biz de onların yanında yetiştik. Onların çıraklarıyız. Bu son günlerde ocağın içinde hafif sulu yerler geçtik, ondan sonra düz 26 metre desendere indik. Yani tepesi aşağı yüzde 35 meyil, tünelle aşağı indik. Oradan aşağı indikten sonra tahminen 15—20 metre arasında düz gittik. Ordan tekrar şimdiki grizunun patladığı yerde, «başyukarı» deyi bir yer takip ettik. Burasını tabii kılavuz olarak takip ettik. Ve desenderenin düz istikametine devam ettik. Nihayet son günlerde bir arkadaş geldi, tabii tecrübeli imiş, çok çalışmış; üç-dört gün çalıştı, «Bu ocakta ben çalışmam, grizu tehlikesi var» dedi. Bıraktı gitti. Ondan bir hafta sonra, bu olay olmadan tahminen üç veya dört gün önce, bizim maden mühendisimiz Abdurrahman Onat, elinde bir makine ile indi. Patlamanın olduğu yere girdi, çıktı. Ondan sonra bunun her tarafını gezdi. Nihayet çıkıp giti. Ama bize bir şey söylemedi.

«Cuma günleri tatil yaparız biz. Perşembeyi Cuma'ya bağlayan gece, 12'ye kadar ben aynı bacalarda çalıştım. 12'de çıktım, evime döndüm. Cuma gününün birinci vardiyasının gece saat 12'de işbaşı yapması gerekir. Arada 16 saatlik bir zaman var. Bu 16 saatlik arada ocak boş kaldı. Ondan sonra birinci vardiyadan arkadaşlar giriyor gece 12'de. Zaten saat yarımda patlama olmuş. Arkadaşlar girerken, tabii vantilatörün çalıştırılıp çalıştırılmadığını, hava verilip verilmediğini bilmiyorlar.»

— **Nasıl oldu, siz de anlatır mısınız?**

— «Yedi aydan beri çalışıyoruz burda. Ben Zonguldak'tan geldim. Aşağı yukarı 10-12 Zonguldaklı var burda. O sırada yedi kişiydik içerde. Diğer arkadaşlar da aynada çalışmaktaydı. (Ayna, tünelin sonunda kömürün kazıldığı yer) Biz dışarda tertip olduk. İçeri girdik. İçerde sağ baca denen bir yer var. Orda çalışmaktaydık.»

— **Bir gün evvel, gece havalandırma çalışmış mı?**

— «Hayır, işçi yokken çalışmadı.»

— **Çalışması lazım değil mi?**

— «Başımızda bunları düşünecek bir amirimiz yok tabii. «çavuş» dedim, «arkadaşlar gitti». Biz ana yola atladık. Ana yolda desenderenin başında, bir işçi Mehmet vardı, Trabzonlu. «Bir gümleme oldu, gelin arkadaşlara bakalım» diye bağırdı. O anda biz de, tabii elektriklerimizle koştuk aşağı. Desenderenin dibine indik. Ama dumandan hiç bir şey görünmüyor. Ben arkadaşın birini sırtımda geçirdim karşıya. Tabii çizme yok, orası su. Benim ayağımda çizme var. Onu geçirince birlikte çocukları çağırdık, yani ölen arkadaşlara seslendik. Allah rahmet eylesin, Fevzi, Avni diye çağırdık mesela. Ses yok. Düz aynaya vardığımız zaman, desendere var yukarı. Orası göçük yapmış, göçük. Çıktık baktık, cesedin bir tanesi gözümüze gözüktü. O anda cesedi kaldırdık, canlı şekilde. Biraz canlı. O sırada yanımızdaki çavuş bayıldı. Zehir, duman var ya. Onu bayılttı. Biz de o anda bayılmışık orda. Kimisi kurtarabilmek için uğraştı, kimisi bayıldı... Bayılanları, haliyle bayılmayan arkadaşlar var, elinden ayağından yakaladılar, tuttular getirdiler. Ambulans filan da yok. Bizi koğuşlara götürmüşler, bilmiyoruz, nasıl götürmüşler?...»

— **İlk yardım nasıl yapıldı? Tedavi imkanlarınız nasıl?**

— «Tedavi imkanı nerede olacak? Şehire gelinceye kadar yok. Meselâ orada bir sağlık teşkilatımız yok. Servis arabası yok, telefon yok. Bırakalım bunları, o gün Ermenek'de bile doktor yoktu. Kurtarma ekibi Gediz'den geldi buraya. Böyle bir ekip yok burada. Onlar da bir gün sonra geldi. Ama o anda kurtaramadılar adamları. Teşkilatı kurana kadar zaman geçti. Arkadaşlar orada kaldı. Sonra arkadaşları çıkardık, arabalar koyduk. Öyle koktular ki tutup de sedyelere koyamadık. İki gün kaldılar orada, yani maske olsa tutar da koyardık. Maskemiz bile yoktu. Arkadaşlar, dört tane ölüyü, bir arabaya koyduk. Dört tane ölü bir arabaya konur mu? Konmaz işte!»

Ölen işçilerden birinin kayınpederiyle konuşuyoruz:

— «Yanlış efendim yanlış! İki kardeş bir ocakta çalıştırılır mı? Hiç değilse şimdi birinin acısını biri silerdi. Şimdi iki ocak söndü. Birinin var bir çocuğu. Birinin ise üç çocuğu.»

— **Avni Kandemir ile Fevzi Kandemir'in, aileleri ne yapıyorlar şimdi? Bir gelirleri var mı?**

— «Gelirleri yok. Bir kadın üç çocuğuyla ne yapsın? Çocuklarını avutamıyor... Tedbir alınabilir. Bu ocak 24 saat çalışmadı. İşçiler girmeden kontrol edilmeliydi. Temiz hava verilmesi lâzımmış, verilmemiş.»

İşçilerin «başyukarı» dedikleri yere, ancak vantilatör çalıştırılığı takdirde temiz hava ulaşıyormuş. Dolayısıyla burada grizu birikimi tehlikesinin en fazla olması bir yana, işçiler sık sık havasızlıktan hastalanıyorlarmış. Bir işçi çalışma şartlarını şöyle anlatıyor:

— «Sekiz saat çıplak çalışıyoruz içerde. Orada sı

ocaklarında yedi işçi can verdi

JĞUNU BİLE BİLE GÖNDERDİLER»

:ak çok baskın. Kazmayı vururken omuzumdan alıyorum nefesimi. Kazmayı arkadaşa bıraktım mı, olduğum yerde terim soğuyor. Kafama bir ağrı geliyor. Bir dermansızlık, bükülüyorum, bir ağaca dayanıyorum. Bacaya çekiliyorum. Öteye, serin bir yere. Orada daha fazla çarpıyor...

«Bir gün, kafamın ağrısı daha fazla oldu. Bizim duyuşumuz eski Zonguldaklıdan, «Ağzını demir yolunun üstüne verirsen, hava alır, ferahlarsın» demişlerdi. Arkadaşlar da «Bize noluyor yahu! Kafamız çatlıyor» filân dediler. Şöyle demiryolunun üstüne filan yatayım derken, doğrulamayıverdim burdan. Biraz sol ayağımın üzerine kalktımsa da, dizlerimde can kesik. Ve midem bulanıyor. Ayaklarımın üstüne kalkamadan aşağı desendereye vardım. İstifra ettim. Kafamın ağrısı daha da arttı. Bir tomruk vagonunun üzerine dayandım ve tamamen kendimden geçmişim. Havasızlıktan zehirlenmişim. Arkadaşlar bizi tutmuşlar, vagonun içersine kömür doldurur gibi doldurmuşlar. Dışarıya götürmüşler. Dişlerim kenetlenmiş ve kendimden hiç haberim yok. Tornavidayla açmışlar, ağızlarım yara olaraktan. Uyandıktan sonra gözümü böyle bir açtım ki, dünya yemyeşil. Ve dudaklarım acımaya başladı.»

— **Doktor geldi mi?**

— «Doktor moktor yok.»

— **Kendi başınıza mı gidip çalışıyorsunuz? Ustabaşı veya çavuş olmuyor mu yanınızda?**

— «Olmaz olur mu? Çavuş var. «Gir, çalış» diyor. «Yahu çavuşum, üstü göçüyor, beni neden zorbalıkla tıkıyorsun yahu?» «Yahu gir oraya, delik vuracaksın, bak dinamit ateşli değil!» diyor. Giriyoruz oraya, ateşleyip geliyoruz. Yahut dinamit koyuyoruz göçüğün aralarına, yarıkların aralarına.

«Bir defasında kesikliği çok başladı. «Çavuşum yahu, buraya biraz hava verin! Çok ağrı yapıyor hasta yapıyor bizi» diyoruz; müdür de «tamam, verilecek» diyor, fakat gene verilmiyor.»

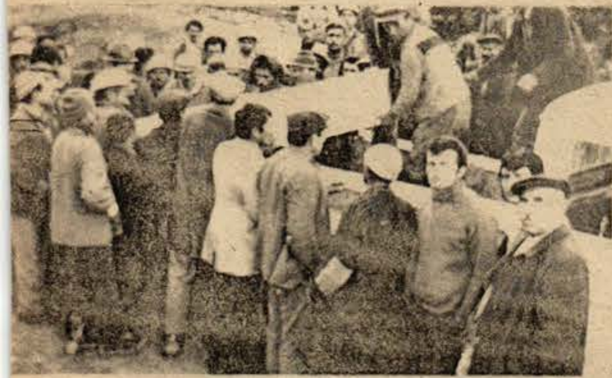
— **Nasıl bir tesiri oluyor havasızlığın?**

Yaşlı bir Karadenizli işçi cevaplıyor:

— «Bir kilo rakı içmişten daha fazla sersem yapayı seni ki, ha böyle adım atmaya kafan çalışmayi!»

«Patlama neden olmuş olabilir?» şeklindeki sorumuza ise, bir işçi şöyle cevap veriyor:

— «Elektrik tesisatından olabilir. Sigaradan olabilir. Sigara içiyorduk. Serbestti çünkü. Grizu zaten

patlayıcı bir gaz. Çeşitli yerlerden, kömürlerin arasından çıkıyor. Nasıl ki bir mïlangaz tüpünü bir odaya salarsın da patlamaya hazır vaziyette olur, o anda ateş çaksan alev alırsa, grizu da öyledir.»

— «Bir de orada, tabanda biriken suyun içinden hava kabarcıkları geliyordu. Ateş tutunca poff! diye yanıyordu. Bu durum patlamadan on beş gün önce yetkililere bildirilmiştir. Patlamadan iki gün evveli, müdür tekrar ölçtü ve «grizu yok» dedi.»

Patlamadan 15 gün kadar önce Hüseyin Kuru adında bir bakanlık müfettişi ocakları gezmiş. «Başyukarı» mevkiinin havasızlığını, tehlikeli durumunu, burada çalışma yapılamıyacağını o da görmüş. İşçiler onunla ilgili olarak şöyle konuştular:

— «Hüseyin Kuru'nun geldiği gün, ben sonradan grizunun patladığı yerde idim. İşletme müdürüyle tam yanıma gelince «Burası ne?» dedi. Müdür dedi ki: «Efendim, burada 20 metrelik bir arama yapıyorum. İlerde döneceğim, kapatacağım burasını!» Hüseyin Kuru da «Ben otuz senelik madenciyim. Ömrüm madencilikle geçti. Siz buraya arama mahiyetinde değil, istihsal mahiyetinde yapıyorsunuz» dedi.»

— **Gerçek durum neydi?**

— «Arama yapılmıyordu. Onun dediği yerde oluk yapıldı, oluktan kömür akıtılıyordu harıl harıl.»

— «Grizu yok deniyordu ama, içerde bir sıkıntı vardı. Sıkıntı vardı. Havasızlıktan nefes alamıyorduk.»

— «"Sen burada arama yapıyorsun, kömür alıyorsun, anlıyorum» dedi Hüseyin Kuru. «Kömür çalma» dedi. «Çünkü» dedi, «arama yapsaydın bu şekilde önem verip buraya merdiven yapmazdın» dedi. Ve Hüseyin Kuru çıkıp da yukarıyı incelemedi. Aslında inceleseydi, onun «arama yapıyorum» dediği yerin az ilerisine 20-25 metrelik demir yolunu ve kömür istihsali yapıldığını görürdü.»

Karadenizli bir işçi alıyor sözü:

— «"Sen burada yakın zamanlarda kurban verirsin» diye söyledi. Bunu kendi kulağımızla duyduk.»

— «Evet, biz de duyduk. Aradan üç-beş gün geçmedi, bu felaket oldu.»

— **Peki bunların asıl sorumlusu kimdir? Kimin tedbir alması gerekiyordu?**

— «Çalışma Bakanlığı. Ama şimdi de tedbir almıyorlar. Ben bütün ocaklarda grizu olduğunu tahmin ederim. Çünkü aynı damar, aynı kömür. Kömürü dahi birbirinden ayırdedemezsin. Bizde grizu ölçme aleti, karbonmonoksit ölçme aleti var. Diğer ocaklarda bunlar da yok.»

Teknik elemanlardan biri şöyle diyor:

— «Bütün ocaklarda grizu ihtimali var. Hepsi aynı damardır çünkü. Fakat hepsinde çalışma devam ediyor ve hiç bir tedbir alınmadı.»

— **Çalışma saatleri dışındaki yaşantınızı biraz anlatır mısınız?**

— «İşletmenin ocaklarında 218 kişi çalışıyor. Fakat iki koğuşumuz var. Koğuşlarda 18-20 kişi kalıyor. Dinlenme yerimiz yok. Koğuşların durumu da felaket!.. Koğuşlarda yatanlar vardiya vardiya ayrılmamışlar. İşçi arkadaşın biri işe gidiyor, biri işten geliyor. Gürültü, patırtı, birbirini mecburen rahatsız ediyorlar. Dinlenemiyorlar. Doğru dürüst uyuyamıyorlar.

«İşçi arkadaşlar kendi olanaklarıyla naylon alıp etrafını tahtadan çevirerek barakalar yapmışlar. Orada istirahatlarını temin etmeye çalışıyorlar. Birer ikişer kişi çam dallarını üstüne örtüyorlar. Hattâ geçenlerde iki arkadaşımız yatarken gece barakaları yandı. Elbiseleri, yatakları, şunları bunları yandı, az kalsın kendileri de yanıyorlardı. Onları kurtaracak bir su bile yoktu.»

— **Su durumu nasıl?**

— «İçme suyumuz çok az vardı. Şimdi o da dondu. Aktığı zaman da bulanık akıyor. Dört-beş göz banyo yapıldı, tabii 200 kişiye yeter mi? Sonra yetse n'olacak? Silinecek havlusu yok, soyunulacak yeri yok, afedersin tuvaleti bile yok. Herkes çamın arasına.»

— «Hiç yıkanma imkanı yok. İşçi ocaktan çıktığında simsiyah oluyor. O vaziyette yatağa yatıyor, sen düşün artık. Yüzünü yıkayacak su dahi yok. Diğer ocaklarda içme suyu dahi bulamıyorlar.

«Yemek durumuna gelince: Hiç bir ocakta işverenin sağladığı yemek imkanı yok. Bizde kantin var, diğerlerinde o da yok. Kantinde bir miktar birşey bulunuyor. Zaten sekiz saat içinde yemek diye bir şey yok. Hep çalışılıyor.»

— **Yemek paydosu yok mu?**

— «Yok. Daha ocağa girmeden yiyorlar. Helva, zeytin gibi şeyler yiyorlar. Onların da en adisini. Hem de daha yüksek fiyatla.»

— **Kantini olmayanlar ne yiyorlar?**

— «Onlar Cuma günü pazara çıkıp haftalık ihtiyaçlarını alıyorlar. Hafta tatilinde gelebilirse, ancak o gün lokantada sıcak yemek yiyebilir. Hapishane hayatından daha kötüdür. Mesela orda taze ekmek gelir her gün, burda o da yok.»

— **Kantinin işletmesi kime ait?**

— «Sarı sendikaya. Yani Türk-İş'e bağlı Uşak ve Havalisi Maden-İş Sendikasına. İşçi mecburen alıyor. Acıkmış çünkü. Piyasada satılmayan her türlü çürük mal orda bulunur...»

— **Ücret durumunuz nasıl?**

— «Asgari ücret. 40 lira. Vasıflı işçilerin eline 1600-1700 lira geçiyor, bir de metre hesabı çalışanlar farklı alıyorlar. Bunların dışında herkes asgari ücretle çalışır. Türk-İş bizi çok ucuza sattı.»

Faşistler, sadece okullarda, caddelerde, evlerde devrimci ve yurtseverleri kurşunlayarak cinayet işlemiyorlar. Onlar, biraz daha fazla kâr elde etmek için, fabrikaların kızgın çarkları karşısında ter dökerek, maden ocaklarında güneş yüzü görmeden kömür tozlarını yutarak hayatlarını kazanan işçileri ölüme itmek suretiyle de cinayet işliyorlar. Onların gözünde, bir insanın, hele bir emekçinin hayatının hiç bir önemi yoktur. Yeter ki ondan faydalanabildikleri kadar faydalansınlar! Bir işçinin dediği gibi:

— «Ben Zonguldaklıyım. Bu iş kolay kolay düzelmez. İşçi mücadele etmezse, burası daha çok cenaze verecek. Mücadele etmek lazım.»

Sovyet revizyonist SOSYAL-EMPERYALİZMİN

Sovyet revizyonist partisinin 25. kongresi, Moskova'da yapıldı. Dönek Brejnev kliği, bu kongrede sosyal-emperyalizmin gücünü sergilemeyi, bütün revizyonist kampı mutlak surette kendi çevresinde toplamayı ve ABD emperyalizmine karşı dünya hegemonyası mücadelesinde girişeceği yeni hamleler için bu kongreyi önemli bir sıçrama tahtası yapmayı plânlamıştı. Umduğunu bulamadı. Sosyal-emperyalistlerin silahlanma ve savaş hazırlıklarını çılgınca artırabilmek için izledikleri «tereyağı yerine top» siyaseti yüzünden, Sovyet ekonomisi büyük dengesizliklere sürüklenmiştir. Özellikle tüketim malları üreten hafif sanayi ve tarım, çöküntü içindedir. Yönetici kliğin bütün ülkede sürdürdüğü militarist ve şoven kampanyalara rağmen, Sovyet halkının hoşnutsuzluğu gitgide gelişmektedir. 25. kongrede Brejnev ve hempaları, iktisadi başarısızlıkları halktan nasıl gizleyeceklerini bilemediler. Bu, sosyal-emperyalizmin temeldeki zaafını gösteren birinci noktadır. Kongrede ortaya çıkan ikinci önemli gerçek ise, revizyonist kamptaki çatlakların gitgide derinleştiğidir. Moskova'nın deyneği, öncelikle Batı Avrupa revizyonist partileri üzerinde, ama aynı zamanda Doğu Avrupa ülkelerinin bir kısmı üzerinde de, gitgide daha az etkili olmaktadır. Bu, dünyanın ezilen halkları ve milletleri açısından, üçüncü ve ikinci dünya ülkeleri açısından olumlu bir gelişmedir

SOVYET REVİZYONİSTLERİ, HANGİ «REVİZYONİZM»DEN ŞİKAYET EDİYOR?

Sovyet revizyonist yöneticileri, 25. kongrede Marksizm-Leninizme ve Mao Zedung'a karşı büyük bir anti-komünist yaygaranın yükseleceğini ve bu hava içinde gerek kendi zaaflarını gizlemeyi, gerekse diğer revizyonist partilere dilediklerini kabul ettirmeyi başarabileceklerini sanıyorlardı. Oysa kongrenin esas ideolojik ve siyasi meselesi, Kastro ve Kunhal gibi kemik yalayıcıların Çin'e ve Marksizm-Leninizme azgınca saldırıları bir yana, ilk andan itibaren Sovyet revizyonistleri ile Batı Avrupa revizyonistleri arasındaki çatlak haline gelmiştir. Brejnev açış konuşmasında «bazı komünistlerin (!) Marksist-Leninist ilkelerden saptığını» ileri sürmüş; bunu, Rusya Cumhuriyeti «Komünist» Partisi lideri Piyotr Maserov'un «Marksizmin modernleştirilmesi eğilimleri»-ne çatması izlemiştir. İtalyan revizyonistlerinin yayın organı «Unita» gazetesi bu hücuma derhal karşılık vermiş, Fransız revizyonist partisinin birinci sekreteri Jorj Marşe (Marchais) ise «demokratik sosyalizm ve Fransız dış siyasetinin değerlendirilmesi konularında» Sovyet yöneticileriyle aralarında «görüş ayrılıkları» olduğu için 25. kongreye katılmadığını açıklamıştır. Revizyonizmin elebaşısı olan Sovyet yöneticilerinin şimdi «revizyonizm»den şikayet etmeye başlamaları, yıllardır gelişen ayrılıkları iyice su yüzüne çıkarmaktadır.

Daha 1950'lerin ortalarında Marksizm-Leninizme ihanet etmiş olan Kruşçev-Brejnev revizyonistleriyle Batı Avrupa'nın revizyonist partileri arasındaki anlaşmazlık, şüphesiz Marksizm-Leninizme sadakat noktasında değildir Söz konusu olan, Sovyet sosyal-emperyalizmine sadakattir; Batı Avrupa partilerinin tamamen Sovyet menfaatlerine hizmet edip etmeyeceği ve Kremlin'in emrettiği taktikleri uygulayıp uygulamayacağı sorunudur. Sovyet-Amerikan rekabetinin odak noktası olan Batı Avrupa'da, özellikle güçlü Fransız ve İtalyan revizyonist partileri sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi durumundadırlar. Öte yandan bu partiler yıllardır kapitalizmin savunulması noktasında Batı Avrupa tekelci burjuvazisiyle işbirliği yapmakta ve bizzat kendileri önemli tekelci kapitalist menfaatler peydahlamış bulunmaktadırlar. Batı Avrupa tekelci burjuvazisi de bundan yararlanarak bu partileri sosyal-emperyalizmden uzaklaştırmaya ve tamamen kendine bağlamaya çalışmaktadır. Dünyanın her köşesinde yayılmacı ve müdahaleci faaliyetlerini artıran Sovyet sosyal-emperyalizminin gitgide tecrit olması; bir yandan silahlanma ve savaş hazırlıklarına, öte yandan Sovyetler Birliği'ndeki sosyal-faşizme, toplama kamplarına, «akıl hastanesi» adı altında gizlenen işkencehanelere ilişkin bilgilerin ayyuka çıkması, bir kısım revizyonist partilerin Moskova ile aralarına daha fazla mesafe koymak ihtiyacını duymalarına yol açmaktadır. İtalyan revizyonist partisinin başını çektiği «Avrupa revizyonizmi» akımı, gerek halkların sosyal-emperyalizme karşı tepkisinin ve gerekse iki süper devlete karşı direnen Batı Avrupa burjuvazisiyle olan bağların yansımasıdır.

SİYASET BUHRANININ EN AÇIK ÖRNEĞİ: FRANSIZ REVİZYONİST PARTİSİ

Batı Avrupa burjuvazisiyle Sovyet sosyal-emperyalizmi arasında kalan revizyonist partilerin içine düştüğü siyaset buhranının en açık örneği, Fransız revizyonist partisinin durumudur. Bu parti, 1970'lerin başında, Fransız Sosyalist Partisi ile bir ittifak kurmuş ve kapitalist sistemi devletleştirmeler yoluyla reforma tâbi tutmaktan öteye geçmeyen «Ortak Program»ı imzalayarak kendisini Fransız burjuvazisine şirin göstermeyi, böylece parlamenter yoldan iktidara hiç olmazsa ortak olmayı planlamıştı. Bu dönemde Sovyet sosyal-emperyalistleri henüz ABD emperyalizminin nüfuz alanlarına karşı yoğun bir saldırıya girişmemişti ve Batı Avrupa burjuvazisiyle adım adım ittifak kurarak ABD'ye karşı güçlenmeye çalışıyordu. Bu yüzden Sovyet revizyonistleri, o sırada bu gibi parlamentarist taktikleri onaylıyorlardı. Ne var ki «Fransız solunun birliği» siyaseti, devrim yolunu terkettiği gitgide ortaya çıkan revizyonist partinin emekçi kitleler içinde güç kaybetmesinden; öte yandan 1968 işçi ve öğrenci ayaklanmasından bu yana bitik vaziyette olan Mitterrand'ın partisinin ise hızla toparlanmasından başka sonuç vermedi.

ABD ile Sovyetler Birliği arasındaki güç dengesinin değiştiği ve buna bağlı olarak Sovyet yöneticilerinin de taktiklerini değiştirdikleri, ilkönce Portekiz olaylarında ortaya çıktı. Sovyet revizyonistleri içinde Batı Avrupa'da «sosyal-devrim» (yani Sovyet hegemonyasının yayılması) için gerekli şartların olgunlaştığını, Sovyetlerin yoğun bir siyasi taarruza geçmeleri ve revizyonist partilerin de her şeyi bu hamlenin başarı kazanmasına feda etmeleri gerektiğini savunan Suslov-Ponomarev kliği, Portekiz revizyonistlerine her ne pahasına olursa olsun maceracı bir şekilde ilerlemelerini ve iktidarı ele geçirmelerini emrettiler. Kunhal revizyonistlerinin Portekiz Sosyalist Partisi ile aralarındaki ittifakı yıkmaları ve darbeci taktikler uygulamaları, bütün Batı Avrupa'da sosyal-demokratlarla revizyonistler arasındaki ilişkilerin bozulması sonucunu doğurdu. Batı Avrupa burjuvazisi Portekiz'de Soares'in yanında yer aldı; İtalyan ve İspanyol revizyonistleri de, parlamentarist ittifaklarını bozmamak için, Kunhal'in taktiğini mahkum ettiler Buna karşılık Fransız revizyonist partisi, «devrimcilik» maskesinin düşmesini önlemek için Kunhal'i desteklemeye ve Mitterrand'a karşı yoğun bir saldırı başlatmaya yöneldi. Ancak emekçi yığınlar içindeki etkisini yeniden kazanamadığı gibi, tekelci burjuvaziye de şirin görünmemek ve bütün müttefiklerinden koparak tecrit edilmek tehlikesiyle karşı karşıya kaldı.

Bu durum, Fransız revizyonistlerinin saflarını ikiye böldü. Marşe'nin yönetimindeki kanat parlamenter yolu, bu yoldan ilerleyebilmek için de Sovyetlerle Fransız partisi arasına mesafe konulması gerektiğini savunurken, Roland Leroy ile Jean Kanapa'nın başını çektikleri azgın Sovyet işbirlikçileri, görünüşte «devrimci» darbe taktikleri izlenmesinde ısrar ettiler. Parti içindeki çekişmeye, bir yandan Fransız sosyalistleri ile öte yandan Sovyet sosyal-emperyalistleri de katıldılar. Revizyonistlerle yaptığı ittifak sayesinde gitgide güçlenen ve Fransa'nın en kuvvetli burjuva partisinin lideri durumuna gelen Mitterrand, Kasım 1975'te ABD'ye yaptığı bir gezi sırasında, «Ortak Program, Atlantik ittifakının (NATO'nun) sürdürülmesini öngörmektedir; eğer ortağımız anlaşmanın bu maddesine karşıysa, kendileri bilir» diyerek revizyonistleri tehdit etti. Sovyet yönetici kliği ise aynı sıralarda Zarodov'a, Zagladin'e, Ponomarev'e peşpeşe yazılar yazdırtarak «proletaryanın hegemonyasını savunmak» maskesi altında sosyalistler ve sosyal-demokratlarla ittifak siyasetine karşı çıktılar. Batı Avrupa revizyonistlerini Sovyet siyasi taarruzunun gereklerine uymaya çağırdılar.

SOSYAL-EMPERYALİZM TECRİT OLDUKÇA PARLAMENTARİST KANAT AĞIR BASIYOR

Bu siyasi mücadelede ağır basan, Marşe oldu. Suslov-Ponomarev kliğinin

Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu

PERHİZ...

İngiltere'de yayınlanan «Soviet Weekly» adındaki Sovyet dergisinin 19 Ekim 1974 tarihli sayısında, eski İngiliz Ticaret Bakanlarından Sir Keith Joseph, dünya iktisadi buhranının Sovyetler Birliği'ni de etkilediğini, enflasyonun buraya da sıçradığını söylediği için şiddetle eleştiriliyordu. «Soviet Weekly» dergisinin yazarlarına göre, ne Rusya'da ne de diğer Doğu Avrupa ülkelerinde fiyat artışları olamazdı. Keith Joseph'ın, «Sovyet devlet mağazalarının zaten boş olduğu» yolundaki sözlerine gelince, «SSCB'yi ziyaret etmiş olan herhangi bir kimse, bunun ne kadar saçma olduğunu görebilir» demekteydi.

...VE LAHANA TURŞULARI

Rusya'da devlet mağazalarının durumu: Sovyet revizyonist 25. kongresine ilişkin gazete haberlerinde, Ermenistan «Komünist» Partisi birinci sekreteri Demirciyan'ın şu sözleri yer almaktadır: «Halkın talepleri gerektiği gibi yerine getirilemiyor. Bundan ötürü halkın önemli bir bölümü devlet mağazalarından alışveriş etmiyor.»

Macaristan'da zamlar: Macaristan'da kitle tüketim mallarının fiyatlarında 1974 yılı boyunca ortalama yüzde 2'lik, 1975 yılında ise yüzde 3'6-lık bir artış görülmüştür, 1975 sonunda ise Macar plânlama kuruluşları birçok tüketim maddesine önemli zamlar yapılacağını açıklamışlardır. Budapeşte'de yayınlanan «Nepszabadszag» gazetesinin 30 Kasım 1975'te verdiği bilgilere göre, 1 Aralık 1975 tarihinden itibaren şekere yüzde 50; 1 Ocak 1976 tarihinden itibaren inşaat malzemesine yüzde 22, kağıda yüzde 10-15; asfalt, makina yağları ve boya ürünlerine gene yüzde 10-15; 1 Temmuz 1976 tarihinden itibaren ise, ete ve etli konservelere yüzde 33 zam yapılması öngörülmüştür. Zam getirilen diğer mal ve hizmetler arasında mobilya ve mefruşat, posta ve demiryolu tarifeleri, sağlık ve temizlik hizmetleri, balık ve kümes hayvanları, şekerli mamuller, vb. yer almaktadır.

1 Aralık 1975 ve 1 Ocak 1976 tarihlerinde, bu zamların büyük bir bölümü gerçekleşmiş bulunmaktadır.

partisinin 25. Kongresi

HAKİMİYETİ ZAYIFLIYOR

talimatlarını, ilkönce Batı Avrupa tekelci burjuvazisi ile «tarihi uzlaşma»nın en sadık savunucusu olan İtalyan revizyonistleri reddettiler. Ardından, Marşe İtalya'ya giderek revizyonist partinin lideri Berlinguer ile görüşmeler yaptı, anlaştı ve «İtalya'da 'tarihi uzlaşma' ne ise, Fransa'da 'Fransa halkının birliği' siyaseti de odur» diye bir demeç verdi. Fransız partisindeki Sovyet taraftarı kanadın lideri Leroy ise derhal bu demece karşı çıktı ve İtalyan revizyonistleriyle aralarında «ortak strateji ya da ortak siyasetin söz konusu olmadığını» iddia etti. Öte yandan Fransız revizyonist basını da Zarodov'un ve diğerlerinin hegemonyacı talimatlarını eleştirmeye başladılar. Tam bu sıralarda, Sovyetler Birliği'ndeki sosyal-faşizme ilişkin bilgi ve belgelerin yaygınlaşması, Sovyet «akıl hastanelerinde» iki yıl zulüm görmüş olan matematikçi Leonid Pliyuç'un Batıya geçmesi, Letonya'daki bir toplama kampına ilişkin filmin Fransız televizyonunda gösterilmesi, parlamentarist kanadın ağır basmasına katkıda bulundu.

TİP revizyonistlerinin «Yürüyüş» dergisi, sözkonusu filmin Fransa'da gösterilmesi üzerine Fransız «Komünist» Partisinin **bir mektupla Sovyetler'den bilgi istediğini,** olayın bu kadarla kaldığını ve kısa zamanda kapandığını iddia ediyor. («Yürüyüş», sayı 44). Oysa Letonya kampı filminin ortaya koyduğu gerçekler karşısında Fransız revizyonistleri, o gün bugündür demeç üstüne demeç vermekten geri durmadılar. F«K»P'nin bu konuda yayınladığı 12 Aralık bildirisinde, «Bu görüntülerin gerçek olması halinde en derin hayret ve en kesin teessüflerimizi dile getiririz» deniyordu. Sovyet Adalet Bakanı Yardımcısı Sukharev, buna, «Batıda bazı dürüst kişilerin bu yalanlara inanmasına çok üzüldüklerini» söyleyerek karşılık verdi. Bunun üzerine Marşe 6 Ocak 1976'da «Eğer bu kamplar gerçek olmasaydı biz o bildirivi yayınlamazdık» dedi; hemen ertesi gün de «SSCB'de düzeltilmesi gereken (!) bazı yetersizlikler (!) bulunduğunu» ilâve etti. Bütün bunların üzerine Marşe, Fransız revizyonist partisinin 22. kongresinde yaptığı kapanış konuşmasında, «58 yıl önce sosyalist devrimini yapmış bulunan bir ülkede insan haklarının kısıtlanmasına katılmadığımızı belirtiriz» dedi Ve bu kozdan da yararlanarak, 22 kongrede «proletarya diktatörlüğü» ilkesinden resmen de vazgeçtiklerinin ilân edilmesini gerçekleştirdi. Bu, Batı Avrupa burjuvazisine verilmiş bir teminat, Sovyet tahakkümüne bir karşı çıkıştı.

Fransız revizyonistlerinin 22. kongresinden sonra, Marşe ile Mitterrand arasında yeniden balayı havası esmeye başladı. Sosyalist Parti'nin genel sekreteri Claude Estier, haftalık «L'Unite» dergisinde proletarya diktatörlüğü ilkesinden vazgeçilmesini göklere çıkarıp, «bu yeni görüntü Solun Birliği için iyidir... FKP bunu, iktidara gelmeyi ciddi olarak düşündüğünden yapmıştır» diye yazdı. Mitterrand ise Paris'te yapılan Güney Avrupa sosyalist partileri konferansında, Fransız revizyonistlerinin kararını «Tours Kongresi bölünmesinin (eski Fransız Sosyalist Partisi'nin çoğunluğunun Üçüncü Enternasyonal'in 21 şartını kabul ederek Komünist Partisi'ni kurduğu 1920 kongresi) nedenlerinden biri bugün ortadan kalkmış bulunuyor» diyerek övdü. Mitterrand bu konferansta, Kuzey Avrupa'nın çoğunlukla iktidarda bulunan kuvvetli ve Sovyet sızmasına karşı nispeten uyanık sosyal-demokrat partilerinin revizyonistlerle ittifaka kesinlikle karşı çıkmalarını eleştirerek, revizyonist partilerle ittifakı savundu. Öte yandan Sovyetlerin «Pravda» gazetesi, bu konferans hakkında şöyle yazdı: «Sağ sosyal - demokrasinin bazı temsilcileri, uluslararası komünist harekete (!) karşı mücadele etmek için bazı komünist (!) partileriyle özel ilişkiler kurma taktikleri güdüyorlar.» Bu sözler, Sovyet yöneticilerinin, diğer revizyonist partilerin Batı Avrupa tekelci burjuvazisiyle ilişkilerini sıkılaştırmalarından ne kadar endişeye kapıldıklarını ortaya koyuyordu.

YALNIZ FRANSA'DA DEĞİL, BÜTÜN BATI VE DOĞU AVRUPA'DA PARÇALANMA

Sovyet tahakkümünden uzaklaşma ve Batı Avrupa burjuvazisiyle, hattâ bazı hallerde Amerikan işbirlikçileriyle daha yakın ilişkiler kurma eğilimi, sadece Fransız revizyonistleriyle sınırlı değildir. Bu eğilim, birçok ülkedeki revizyonist saflarda bölünmelere yol açmaktadır. İtalyan revizyonistleri 1975 yılı boyunca «geniş bir işçi temeli olan ve kendi tabiatı konusunda yanılarak burjuvazinin siyasetini izleyen bir halk partisi» olarak niteledikleri Hıristiyan Demokratlarla «tarihi uzlaşma» siyasetini izlemeye devam ettiler. İspanyol revizyonistleri içinde kesin Sovyet taraftarı olan Lister kliği azınlıkta kalırken, Carrillo Temmuz 1975'te «Le Nouvel Observateur» dergisine verdiği bir demeçte, «Sovyetlere karşı tam bir bağımsızlık içinde olacağını» ilân etti. Aralık 1975'te İtalyan revizyonistlerinin davetlisi olarak Roma'da yaptığı bir konuşmada ise şöyle dedi: «Bu eski enternasyonalizm, artık yok olmaya mahkûm bulunan bir tarihi kalıntıdır. Biz, eylemimizin Batı Avrupa işçi hareketinin diğer kesimleriyle uyumlu hale getirilmesi temelinde enternasyonalizmin değiştirilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Doğu Avrupa parti ve devletleriyle temaslar ve işbirliği ilişkileri olacaktır, fakat öncelik Batıda olmalıdır.» Belçika revizyonist partisi de Sovyetlere daha yakın olan Van Geyt kanadı ile muhalefetteki İtalyan taraflısı Jean Terfve-Noel Moins kanadı diye iki kısma ayrılmış bulunmaktadır. İngiliz revizyonist partisi içinde de tartışmalar yoğunlaşmakta, partinin Yürütme Komitesi Moskova'dan gitgide uzaklaşarak İtalyan ve Fransız revizyonistlerinin ya da Yugoslavya'nın tutumuna yaklaşmaktadır. Hattâ Kunhal'ın Portekiz revizyonist partisi içinde bile, Romanya gibi bağımsız bir çizgi izlenmesini isteyen güçlü bir grubun var olduğu bildirilmektedir. Ülkemizde ise bu bölünmeler, Türkiye burjuvazisi ile daha yakın ilişkileri olan, daha parlamentarist bir karakter taşıyan ve Fransız revizyonistlerini kendisine örnek alan TİP ile; sosyal - emperyalizme vargücüyle uşaklık eden ve daha sosyal - faşist bir karakter taşıyan TKP revizyonistleri arasındaki çatışmalarda yansımaktadır.

Sovyet sosyal - emperyalistleri, Varşova Paktı ve COMECON içine hapsettikleri Doğu Avrupa ülkelerinin revizyonistleri üzerinde çok daha güçlü bir hakimiyete sahip olmakla beraber, bu hakimiyet de mutlak ve sarsılmaz değildir.

Sovyet revizyonistlerinin baskı ve sömürüsüne karşı tepkiler artıyor. Romanya ile Yugoslavya, Sovyet tahakkümüne ve tehdidine karşı siyasi, iktisadi ve askeri tedbirlerini güçlendiriyorlar. Romanya'nın, Varşova Paktı'na ve COMECON'a üye oluşu, her geçen gün biraz daha lâfta kalıyor, Yugoslavya muhtemel bir Sovyet saldırısına karşı doğu sınırında geniş tedbirler alırken, ülke içindeki Sovyet beşinci kol faaliyetleriyle de mücadele ediyor. Çekoslovakya'da halkın işgale karşı içten içe kaynayan muhalefeti eski Çekoslovak milletvekillerinin Sovyet askerlerinin çekilmesini talep eden dilekçesinde olduğu gibi, bazan açık protestolarda ifadesini buluyor. Bütün Doğu Avrupa ülkeleri, iktisadi alanda Sovyetlerden daha bağımsız hareket edebilmek için, gerek Üçüncü Dünya ve gerekse Batı Avrupa ülkeleriyle bağımsız ilişkiler kurmaya, özellikle petrol konusunda ikili anlaşmalar imzalamaya yöneliyorlar.

SOVYET SOSYAL-EMPERYALİZMİ KAĞITTAN BİR KAPLANDIR

Olayların gelişme yönü, sosyal - emperyalizmin buhranının derinleşmesi, revizyonist saflardaki kargaşalık bölünmenin artmasıdır. Amerikan emperyalizminin en güçlü olduğu dönemde, Mao Zedung onun kâğıttan bir kaplan olduğunu ve er geç dünya halkları tarafından altedileceğini söylediğinde, revizyonist dönekler alay edecek olmuşlardı. Mao Zedung'un dediği aynen çıkmadı mı? Mao Zedung tıpkı Amerikan emperyalizmi gibi, Sovyet sosyal - emperyalizminin de kâğıttan bir kaplan olduğunu söylemiştir. Bunun da gerçek olduğu ortaya çıkmaktadır. Sosyal - emperyalizm bugün askeri gücüne dayanarak dünyayı yeniden paylaşmak istiyor ve saldırgan bir savaşa hazırlanıyor. Tarihte saldırı savaşlarını başlatanlar daima yenilgiye uğramışlardır. Hitler'in, Mussolini'nin, Japon emperyalizminin, Kore ve Vietnam'da ABD'nin kaderi hep bu olmuştur. Bunun nedeni, saldırganların görünüşte güçlü, aslında ise kof olmaları; kendi halklarından ve dünya halklarından kopuk oldukları halde kendi güçlerini çok büyük görmeleri; ihtiraslarının kaçınılmaz olarak gerçek güçlerini çok aşmasıdır. Sovyet revizyonist 25. kongresinde, sosyal - emperyalist hakimiyetin zayıflamakta olduğuna dair görülen belirtiler, yeni bir dünya savaşı çıkarmaya cüret ettikleri takdirde Kremlin'deki Yeni Çarların da Hitler'in akibetinden kurtulamayacaklarını ortaya koymaktadır.

Sovyet silah üretimi ABD'yi geçti

23 Ocak 1976 günü Vaşington'da açıklanan bir ABD Savunma Bakanlığı belgesine göre, 1973 - 1975 döneminde Sovyetler Birliği ABD'yi silah üretiminin her alanında geride bırakmıştır.

Rapora göre, Sovyetler Birliği bu dönemde ABD'nin 9 misli top, 6 misli suüstü savaş gemisi, 6 misli tank, yaklaşık 3 misli zırhlı personel taşıyıcı, yaklaşık 2 misli taktik savaş uçağı, hücum denizaltısı ve helikopter üretmiştir. Çeşitli dallarda yıllık ortalama üretim rakamları şöyledir:

Silah	Sovyetler Birliği	ABD
Top	1400	156
Suüstü savaş gemisi	39	6
Tank	2600	450
Zırhlı personel taşıyıcı	3700	1410
Taktik savaş uçağı	950	572
Hücum denizaltısı	6	3
Helikopter	1100	506

Ayrıca raporda, bu üç yıl içinde ABD hiç nükleer füze denizaltısı (Poseidon veya Polaris sınıfları) veya stratejik bombardıman uçağı yapmadığı halde, Sovyetler Birliği'nin her yıl ortalama 6 nükleer füze denizaltısı ve 15 stratejik bombardıman uçağı yaptığı da kaydedilmektedir.

Fransa'daki Ulusal İşçi Gününe Türkiyeli devrimciler de katıldı

Fransız Marksist-Leninistlerinin yayın organı «L'Humanite Rouge» ('Kızıl İnsanlık') gazetesi 14 Şubat 1976 günü Paris'teki «Mutlualita» salonunda Filistinli, Tunuslu, Türkiyeli devrimcilerin ve Fransa'nın çeşitli yerlerinden gelen 10 bine yakın devrimci işçi ve yoksul köylünün katıldığı «Ulusal İşçi Toplantısı» düzenledi. Saat 14'den 24'e kadar süren toplantıda, merkezi toplantının yanısıra, sergiler düzenlendi, filmler gösterildi, iki süper devlete karşı üç oyun oynandı. Fransız Marksist - Leninistlerinin ve Tunus Öğrenci Birliğinin koroları tarafından devrimci marşlar söylendi. Ayrıca yabancı işçiler ve revizyonizmle ilgili iki forum düzenlendi. Fransa'daki ve dünyadaki devrimci mücadeleleri yansıtan sergiler çevresinde derin tartışmalar yapıldı. Türkiyeli devrimciler de kendi sergileriyle mücadelelerini tanıttılar.

Merkezi toplantıda çeşitli Marksist-Leninist partilerden gelen dayanışma mesajları okunduktan sonra, Fransa'da Marksizm - Lenizm - Mao Zedung Düşüncesini savunan grup ve partilerin temsilcileri «Marksist - Leninistlerin birliği» üzerinde duran konuşmalar yaptılar. Bu arada en fazla ilgiyi, Fransız burjuvazisi tarafından revizyonist partinin desteğiyle 1968'de yasaklanan Fransız Marksist - Leninist Komünist Partisi'nin o zamanki başkanı Jurke'nin (Jacques Jurquet), iki süper devlete karşı mücadelede Fransız Marksist - Leninistlerine düşen görevleri tesbit eden ve bütün Marksist - Leninistleri tek bir partide birleşmek için mücadele etmeye çağıran konuşması çekti. Bu konuşmalardan başka, Fransa'nın çeşitli yerlerinden gelen devrimci işçi ve köylüler mücadelelerini anlatan konuşmalar yaptılar.

Bu arada, «Fransız işçilerle göçmen işçiler, tek bir işçi sınıfı» konulu forumda Türkiyeli bir devrimci işçi de konuşmuştur. Türkiyeli devrimci, hangi sebepler yüzünden yabancı ülkelere çalışmaya geldiklerini, içinde bulundukları çalışma şartlarını, Fransız patronların revizyonist partiyle birlikte işçiler üzerinde nasıl baskılar uyguladığını anlattıktan sonra konuşmasını şu sözlerle bitirmiştir:

«Bizler yabancı işçiler, geçici de olsa Fransa'da çalışıyoruz. Bir gün memleketimize döneceğiz. Bizim kurtuluşumuz halkımızın devrimle gerçekleştireceği kurtuluşuyla olacaktır. Fransa'da bulunduğumuz sürece Fransız kapitalist patronlara karşı mücadele ederken, halkımızın iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı yürüttüğü milli bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin saflarında birleşelim. Halkımızın faşizme ve iki süper devlete karşı mücadelesine destek olalım. Bu yol bizim kurtuluş yolumuzdur.

«Fransız işçi arkadaşların Fransız tekelci kapitalizmine karşı yürüttüğü mücadele bizim de mücadelemizdir. Onlarla birleşelim, aktif olarak mücadeleye katılalım, dayanışma yapalım. Memleketim Türkiye'de bir ata sözü vardır: Birlikten ayrılanı kurt yer. Biz emekçileri de patronlar yemeden saf tutalım. Bütün dünya emekçilerinin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi yoktur. Bütün işçi kardeşlerimizi birleşmeye ve mücadeleye çağırıyorum.»

Özetle, «Ulusal İşçi Toplantısı»nın bütünü, Fransa'da Maksist - Leninistlerin, revizyonistlerin bütün engellemelerine rağmen, hızla geliştiğini gösteren bir örnek oldu.

Revizyonist sendika yöneticileri boru hattı işçilerinin mücadelesini bastırıyor

18 Kasım 1975'de, İtalyan Condote ve Alman Mannesman şirketlerinin döşediği boru hattında çalışan işçiler, iş güvenliğinin sağlanması, toplu sözleşme hakkının tanınması, sendika seçme özgürlüğü, yatak temin edilmesi, servis arabasının çıkarılması, elbise verilmesi, işyerinde hakaret edilmesine son verilmesi, sigorta hakkından tam olarak yararlanılması gibi taleplerle direnişe geçtiler.

Direnişin başından beri, DİSK'e bağlı Baysen-İş Sendikası yöneticileri, daha başından itibaren mücadeleyi yenilgiye uğratmak için ellerinden geleni yaptılar. Revizyonist yöneticiler direnişin başında işçilere şöyle diyorlardı: «Uslu durun. İşverene karşı gelirseniz, İskenderun Demir-Çelik'te olduğu gibi hepinizi işten atarlar.» Bu kadarla da yetinmeyen Baysen-İş yöneticileri, «işe girene çıkana karışmayın, birliğimiz bozulmasın yeter. Bekleyin, toplu sözleşme görüşmeleri Ankara'da yapılıyor» şeklinde konuşarak işçileri pasifleştirmeye çalıştılar. Sendika başkanı Mehmet Nakiboğlu, işçilere «devrim meselesini daha sonra konuşuruz, hele önce haklarımızı alalım» diyerek işçileri avutmaya çalışıyordu. Aynı Nakipoğlu, direniş sürerken, bu sefer Pazarcık'ta faşist saldırıya karşı mücadele etmek isteyen halkın önüne CHP'li toprak ağalarıyla birlikte barikat kurmuştur.

İşçilerin devrimci birliğini ve mücadele azmini köreltmeye çalışan revizyonist sendika ağaları, bir yandan da Ankara'da görüşmeler yapılıyor diyerek, direniş sırasında hiç bir tedbir almamışlardır! Bu da bütün işçilerin işten atılmasına sebeb olmuştur.

Buna rağmen direniş devam etmektedir. İşçiler, «direnişin başında hatalı davrandıklarını, sendikaya bakarak işe girenlere engel olmadıklarını, bunun hatalı olduğunu kavradıklarını» söylemektedirler. Petrol boru hattındaki direnişi işçiler şimdi tamamen kendi güçlerine dayanarak sürdürmektedirler. DİSK hiç bir yardım yapmamaktadır. Bununla da yetinmeyen revizyonist yöneticiler, Ankara'da yapılan görüşmelerdeki gelişmelerden de işçileri haberdar etmemektedirler. İşçiler, DİSK yöneticilerinin patronla işçilerin aleyhine pazarlık yaptıklarını söylemektedirler. Çünkü bütün işçilerin çıkışları yapılmış, yerlerine yeni işçiler alınmıştır.

Diğer yandan, Pazarcık köylülerinin düşmanı, Narlı karakolu jandarma yüzbaşısı Asım Gezmiş işçileri tehdit etmekte ve çadırlarını sökeceklerini söylemektedir. İtalyan Condote şirketi Narlı jandarma karakolunun emrine bir araba tahsis etmiştir. Bu arabayla gezen jandarmalar işçiler üzerinde devamlı baskı yapmaktadırlar. Son olarak 30 Ocak günü boru şirketinin arabasına engel olmak isteyen işçilerden 24'ü nezaret altına alınmıştır. Bunlardan Hüseyin Kul, Ali Doğan, Mehmet Nesanır tutuklanarak Pazarcık cezaevine konmuşlardır.

İşte biz tuğla işçilerinin durumu

İzmir'e 60 km. uzaklıktaki Torbalı'nın Subaşı köyünde, tuğla ocaklarında çalışan tuğla işçileri, tuğla yükleme ücretlerinin artırılmasını sağlamak için 8 Şubat 1976 günü direnişe geçmişlerdir. Aynı zamanda yarı feodal baskılarla da mücadele eden işçiler direnişlerini şöyle anlatmaktadırlar:

«Çoğumuz gurbet ellerde karnımızı doyurmak için çalışan Konyalılarız. Memleketimizde toprağımız yoktur. Subaşı'na yerleşen biz 45 tuğla yükleyicisi, bir tuğlayı 10 liradan yüklerdik. Şimdi ise binini 15 liraya yüklemek istiyoruz. Fakat tuğla ocağı sahibi patronlar 15 lirayı vermediler. Biz de tuğla yükleme işine gitmiyoruz. Kışın tek işimiz tuğla yüklemedir. Bazan 30 lira, bazan 50 lira alırız. Bazan da yağmur yağınca hiç çalışamayız. Anlayacağınız, kışın bir lokma ekmek için boğaz tokluğuna çalışıyoruz. Bizlerin ne sendikası ne sigortası var. Ağır şartlar altında çalışmamıza rağmen bugün çalışıyor, bugün yiyoruz. Geleceğimizi garanti altına alacak hiç bir güvenliğe sahip değiliz.

Yazın durumumuz daha da kötüdür. Binlerce Konyalı köylümüzle birlikte tuğla yapar ve tuğla yükleriz. İşimiz tamamen kol kuvvetine dayanır. 5 ay sürekli olarak çalışırız. Ne pazarımız ne de bayramımız vardır. Bir ocakta 10 kişi çalışırız. 10 kişiden altı-yedisi çocuk yaşta işçidir. Yaşları 10-16 yaşındadır. On-onbeş kişi bir arada damlarda yatarız.

Çalışma süremiz, sabah ezanından akşam karanlığına kadardır. 8 saatlik işgünü uygulanmaz. Hastalanıp da işe gidemezsek hem yövmiyemiz kesilir hem de ilâç parasını cebimizden öderiz.

Yemek masrafını patron kendi yaptığı için, her sabah bulgur çorbası, akşamları da kuru fasulyedir. Yemekler, hiç değişmediği gibi, çoğu kere yağı ve tuzu da eksiktir.

Dayak, küfür, angarya olağan şeylerdir. Çocuk işçilere daha da kötü ve sert davranılır. Çocuk işçiler, dayak, küfür ve angarya karşısında bile hakkını arayamazlar. Çocuk işçiler işi bırakmak istese bile zorla çalıştırılırlar. Biz tuğla işçilerinin durumu kısaca böyledir.

Direnişimiz karşısında patronlar 15 lirayı vermeyeceklerini tekrarlayıp duruyorlar. Ocak sahibi patronlar, bizi açlığa mahkum ettiler ama ne olursa olsun biz direnişimizi hakkımızı alıncaya kadar sürdüreceğiz. Hak verilmez alınır. Yaşasın tuğla işçilerinin haklı direnişleri.»

Subaşı köyünden bir grup tuğla işçisi

ELEŞTİRİ ÖZELEŞTİRİ

KİTLELER, DEVRİMCİ MÜCADELENİN SEYİRCİSİ DEĞİLDİR

İzmir'de iki süper devlete karşı yürüttüğümüz bağımsızlık mücadelesi eylemleri, 1975'in Haziran ayı başlarından itibaren gelişti. Amerikan PX mağazasının işgali, çeşitli gösteriler ve bağımsızlık mitingi şeklindeki eylemler, Eylül ayına kadar sürdü. Biz, bu dönemden çıkardığımız bazı derslere değinmek istiyoruz.

Anti-emperyalist mücadelede, içimizdeki revizyonizm mikrobunu daha iyi gördük. Mücadele revizyonizmin küllendirmeye çalıştığı devrimci ruhu canlandırdı. Saflarımızda revizyonizme karşı uyanıklığı artırdı ve uzlaşmacı eğilimleri geriletti. Çeşitli anti-emperyalist eylemler sırasında, geniş kitleyle birleşmeyi esas almayan «sol» eğilimler ortaya çıktı. Biz esas olarak bu hata üzerinde duracağız.

Birçok arkadaşımız, bağımsızlık eylemlerinin kitleleri harekete geçirmek için yapıldığını kavrayamıyordu. Arkadaşlarımız, PX eyleminin sarhoşluğuna kapılmışlar, bu eylemi bir grup süper-devrimcinin halk adına yaptığı bir eylem olarak görmüşlerdir. Sonuç olarak bazı arkadaşlar, günlerce, haftalarca «kahramanlık masallarına» dalmışlar, yeni kazanılan ve görev bekleyen devrimcileri örgütlemeyi ve seferber etmeyi düşünmemişlerdir. Bu görevin yerine getirilmemesi, devrimci hareketin gelişmesi için elverişli şartlar olmasına rağmen, bir ilerleme kaydedilememesine yol açmıştır. Polis baskısı arttığında, PX eyleminin etkisiyle mücadeleye katılan arkadaşların çoğu çekip gitmişlerdir.

PX eylemi sırasında binanın önünde toplanan ve devrimcileri coşkunlukla destekleyen halkı seferber etmeyişimiz de, kitleleri pek düşünmediğimizi ortaya koyan bir örnektir. Bütün arkadaşlar binanın içinde kaldılar. Oysa kitlenin içindeki birkaç devrimci, pekâlâ eyleme halkın da katılmasını sağlayabilirdi. Hattâ olay yerine bir saat sonra gelen polis, bu durumda devrimcilere saldırmak ve sürükleyerek götürmek imkanını bulamazdı. Ama bunlar, devrimcilerin akıllarına bile gelmedi.

PX eyleminden sonra, Tekel'in Sulumezar ve Alsancak'taki işletmelerinin önünde Amerikan bayrağı ve sosyal-emperyalizmi temsil eden siyah bir bayrak yakıldı. Sulumezar'daki gösteriye bazı işçiler de katıldı. Alsancak'ta ise işçiler devrimcileri sadece seyrettiler. Arkadaşlar her iki yerde de kısa birer konuşma yapıp geri döndüler. Arkadaşlar, yaptıkları gösterilerle bir anda bütün Tekel işçilerini kazanacaklarını düşünüyorlardı. Arkadaşlar, işçilerin bu küçük gruplara bakarak kendiliğinden eyleme geçeceğini sanıyorlardı. Arkadaşlar, bu eylemlerin geniş kitleye yönelen bir propaganda aracı olduğunu, daha sonra Ağustos ayı içinde yapılacak bağımsızlık mitinginin hazırlık çalışmasının parçaları olduğunu kavramamışlardı. Öte yandan her iki eylemde, işçileri gösteriye katma yönünde bir çaba sarfedilmedi.

Geniş kitleyi hesaba katmamak, bağımsızlık mitingi için yapılan diğer hazırlıklarda da ortaya çıktı. CHP'li yurtseverler mitinge katılmaya hazır olduklarını bildirdikleri halde, arkadaşlar onlarla ilgilenmedi. Diğer ilerici örgütleri mitinge katmak için ciddi bir çalışma yapılmadı. Mitingden önce planlanan, araba gezdirilerek ve basın yoluyla çağrılar yapma görevi, yerine getirilmedi. Kahvelerde ve çeşitli yerlerde yapılması gereken propaganda konuşmaları da yapılmadı. Bildiri ise az sayıda basıldı ve fabrikalarda dağıtılmadı.

Kitleden kopuk eylem anlayışı mitingden sonra kendini en açık şekliyle gösterdi. Miting bitip herkes dağıldıktan sonra bir grup devrimci Amerikan Kültür Merkezini taşa tuttu. Bu eylem kitlelerin o günkü durumuna uygun düşmüyor ve halkı seferber etmeye yönelmiyordu. Daha da kötüsü, arkadaşlar mitingden dağılan 100-150 kişiyi bir araya toplayıp, ne yapılacağını söylemeden binanın önüne getirmişlerdi. Buraya getirilenler, niçin getirildiklerini ancak bina taşlandıktan sonra anladılar. Sonuç olarak içlerinden bazıları «kullanıldıklarını» düşünerek devrimcilerle ilişkisini kesti. Bu durum, kitleleri inandırmadan ve bizzat harekete geçirmeden onlar adına «eylem» yapmanın, bizi halktan mutlaka koparacağını ortaya koyuyordu.

Daha sonraki günlerde devrimcilerle konuşan bir kahvecinin durumu, yaptığımız hataların ne gibi sonuçlar verdiğini çok iyi ortaya koymaktadır. Kahveci, başkaları tarafından işgal edilen kahvesinin boşaltılmasında devrimcilerden yardım istiyordu. Bu kahveci, devrimcilerin bu gibi işlerle uğraştığını düşünüyordu. Halkı seferber etmeye yönelmediği sürece, küçük grupların eylemleri her zaman bu gibi yanlış fikirlerin doğmasına yol açabilir.

Bazı arkadaşlar, kitlelerin sevgisini ve desteğini kazanan şeyin bizzat eylemin kendisi olduğu fikrine kapıldılar. Mesela PX'in işgalinin sadece eylem yanı, arkadaşlara cazip geliyordu. Gerçekte kitlelerin bu eylemi desteklemelerinin sebebi neydi? Devrimcilerin bu işgalle iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı çıkmaları ve yurdumuzun bağımsızlığını savunmalarıydı. Arkadaşlar ise, halkın desteğini küçük bir grubun heyecanlandırıcı eylemleriyle sağladıklarını zannediyorlardı. Yani bu arkadaşların eylem anlayışı halktan ve devrimci siyasetten kopuk bir eylem anlayışıydı. Bu anlayışla arkadaşlar, çeşitli «eylem hayallerine» daldılar.

Bugün halk kitlelerini seferber etmek ve örgütlemek göreviyle karşı karşıya bulunuyoruz. Arkadaşlar belli bir dönem hayaller içine dalarak, sabır isteyen ve gerçekten zorlu bir devrimci çalışmayı gerektiren görevleri ihmal ettiler. Böyle görevleri ve devrimci çalışma tarzını küçümsediler.

Bu arkadaşlara göre, tasarladıkları muazzam eylemleri ancak süper-devrimciler gerçekleştirebilirdi. Diğer devrimcilere ise ancak seyretmek düşerdi. Tabii kitlelere de öyle... Bu durumda, devrimci mücadeleye yeni katılan arkadaşlara «PX fatihlerinin meraklıları» gözüyle bakıldı. Yeni arkadaşların örgütlendirilip seferber edilmesinin bir nedeni de bu anlayıştır. Arkadaşlarımız şimdi yine sayılarının az olduğundan yakınmaktadırlar. Bu mücadeleden çıkaracağımız önemli bir ders, kitle mücadelesi içinde devrimcilerin ve kitlelerin örgütlenmesine özel bir önem verilmesi gerektiğidir. Kitlelere önderlik edebilmemiz buna bağlıdır. Yoksa, mücadelenin kazançlarını korumak mümkün olamaz. Daima geniş kitleler açısından düşünmeli, kitle içindeki ileri unsurları ve halkı örgütlemek için vargücümüzle çalışmalıyız.

İzmirli devrimciler

KARTAL YÜKSEK ÖĞRENİM DERNEĞİNDE DEVRİMCİLER GEREKEN ÇALIŞMAYI YAPMADILAR

1 Şubat 1976, günü Kartal Yüksek Öğrenim Derneğinin kongresi yapıldı. Daha önce yönetim kurulunda üç TİP'liye karşılık dört devrimci arkadaş bulunuyordu. Revizyonistler, çeşitli sahtekarca ilişkiler içinde «Maocu» adı verdikleri devrimcileri tecrit çabası güdüyorlardı. Buna karşılık devrimci arkadaşlar eski troçkist fikirlerin de etkisi altında dernek çalışmalarını küçümsüyorlardı. Her ne kadar «demokratik kitle örgütlerinde çalışmak çok önemlidir» deseler de devrimci arkadaşlar, derneğin tabanında revizyonistleri kesin hedef alan sabırlı, uzun vadeli ve ciddi bir çalışmaya girişmediler.

Bir okuyucu

SANAT KONUSUNDA YANLIŞ ANLAYIŞLARIMIZ VAR

HALKIN SESİ'nin 44. sayısında Agnes Smedley'in **Çin Savaşıyor** romanıyla ilgili bir eleştiri yazısı çıktı. Derginin zaman zaman sanat ve edebiyat eserlerine de eğilmesi, okurlarını devrimci sanat eserlerini okumaya teşvik etmesi gerçekten çok iyi bir şey. Devrimci mücadelenin ayrılmaz bir parçası olarak devrimci sanat ve edebiyatın gittikçe daha iyi kavranması, hem genel olarak devrim mücadelesine katkıda bulunacak, hem de emperyalizmin, faşizmin ve revizyonizmin sanat ve kültürüne karşı daha güçlü bir mücadele verilmesini sağlayacaktır.

Ancak sanat ve edebiyat alanındaki yanlış eğilimleri düzeltmezsek, sanatı emekçi halkın hizmetinde güçlü bir silah olarak kullanamayız. Bugün genellikle şu iki yanlış eğilime rastlanıyor: birincisi, sanatın siyasete tabi olduğunu reddeden, sanatı siyaset-dışı bir şey olarak gören sağ eğilim; ikincisi de, sanatı sadece siyasetten ibaret bir şey olarak gören, sanatı siyasetle tamamen bir tutan «sol» eğilim. Bunların ikisi de, devrimci sanat ve edebiyatın önüne dikilen birer engeldir ve aynı ölçüde zararlıdır. HALKIN SESİ'ndeki **Çin Savaşıyor** romanını tanıtan yazıda bu ikinci eğilimin ağır bastığı görülüyor. Roman, bir sanat eseri olarak değil, siyasi bir makale olarak ele alınmış. **Çin Savaşıyor** romanının eleştirisinde sanat kıstası bir yana bırakılmış, sadece siyaset kıstası göz önüne alınmış. Nerdeyse roman değil de, Kızıl Ordunun işleyişi, siyasetleri ve ilkeleri anlatılıyor. Bunlar hiç şüphesiz romana doğru bir siyasetin hakim olduğunu gösteriyor. Ama roman sadece bunu mu anlatıyor acaba? Bir sanat eserinin sadece bunları anlatması gerektiğine inanıyorsak, o zaman sanatın ne gereği kalıyor? Evet, roman Çin devrimcilerinin benimsediği doğru siyasete ve ilkelere dayanıyor, ama bunları kuru ve yavan bir şekilde yansıtmakla yetinmiyor, bu siyaset ve ilkeleri hayata uygulayan insanları acıları, sevinçleri, çelişmeleri içinde canlı bir şekilde dile getiriyor. Çin Devrimini en zor şartlarda gerçekleştiren ve bugün de sosyalist Çin'i inşa etmekte olan yeni insanların nasıl yaratıldığını, hayatın içinde karşılaştıkları güçlükleri doğru siyasetin önderliğinde nasıl yendiklerini, zulmün ve esaretin zincirlerini nasıl kırdıklarını, yüz yılların köhnemiş düşünce ve alışkanlıklarını yıkarak geleceğin yeni dünyasını nasıl kurmaya başladıklarını anlatıyor. Çin halkı, hem karşısındaki eli silahlı düşmanlara karşı, hem de kendi kafasının içindeki düşman ideolojiye, gerici alışkanlıklara, düşüncelere ve duygulara karşı amansız bir mücadele veriyor. Genç bir komünist olan Yu Kung, bir hain ve muhbir olan babasının idamı için kendi eliyle işaret verdiğini anlayınca, derin bir sarsıntı geçiriyor. Ama daha olgun bir devrimci olan demirci Sung'un da yardımıyla bu çelişmeyi alt ediyor. Kızıl Ordunun Başkomutanı Çu Teh, çok sevdiği karısı Çang kız bir çarpışmada şehit düştüğünde, derin ve gerçek bir acı duyuyor, ama onun sevgisi tek bir kişiye duyulan bencil bir sevgi olmadığından bu acıya yenik düşmüyor, daha büyük bir kararlılıkla savaşa atılıyor. İşte sanatın görevi de burada ortaya çıkıyor. Elbette doğru bir siyasi çizgi olmazsa hiç bir şey olmaz. Ama böyle insanlar da olmazsa, o siyasi çizgi hayata uygulanamaz. **Çin Savaşıyor** romanı, bu insanların nelere göğüs gererek çelikleştiklerini, hangi acıların, çelişmelerin, güçlüklerin imbiğinden geçerek yaratıldıklarını anlatıyor. Romanı bu gözle okursak, çok daha yararlı dersler çıkarabiliriz. Mao Zedung'un dediği gibi: **«Devrimci sanat ve edebiyat, gerçek hayattan çıkarılmış kişiler yaratmalı ve kitlelerin tarihi ilerleyişine yardımcı olmalıdır. Sözgelimi, açlığın, soğuğun ve zulmün getirdiği acılar vardır; insanın insan tarafından sömürülmesi ve ezilmesi vardır. Bu gerçekler her yerde görülür ve insanlar bunlara olağan bir şey gözüyle bakarlar. Oysa yazar ve sanatçılar böyle günlük olayları yoğunlaştırır, bu olayların bağrındaki çelişmeleri ve mücadeleleri gözler önüne serer ve kitleleri uyandıran, coşkuyla tutuşturan ve çevrelerini değiştirmek üzere birleşmeye ve mücadeleye yönelten eserler yaratırlar.»**

İstanbul'dan bir okuyucu

Sovyetlerin Filistin halkına ihaneti iyice açığa çıkıyor !

1 Mart 1976 günü haber ajansları, Brejnev'in Sovyet revizyonist 25. kongresinde, İsrail'in bütün Arap ülkeleriyle ilişki kurması halinde Sovyetler Birliği'nin İsrail'i yeni bir statü içinde tanıyacağını söylediğini, İsrail Başbakanı İzak Rabin'in de bu sözleri olumlu karşıladığını bütün dünyaya duyurdular. Sosyal-emperyalistlerin, başta Filistin ve Arap halkları olmak üzere bütün dünya kamuoyunu hiçe sayarak, siyonist ve ırkçı İsrail devletini tecrit olmaktan kurtarmaya kalkışmaları, hiç de şaşırtıcı değildir. Moskova ile Tel-Aviv arasındaki bu yakınlaşma yeni ortaya çıkmıyor. Sovyetler Birliği 1967 savaşından sonra bir yandan İsrail ile diplomatik ilişkilerini keserken, öte yandan sovyet yahudilerinin İsrail'e göç etmesine izin vermekten. böylece İsrail'e çok sıkıntısını çektiği vasıflı kol ve kafa emeğini sağlamaktan geri durmadı. Bu göçmenler, 1973 Arap - İsrail savaşında siyonizmin saflarında önemli bir rol oynadılar. Daha sonra sosyal - emperyalistlerle İsrail yöneticileri arasında, yüksek siyasi şahsiyetlerin karşılıklı ziyaretleri başladı. «Halktan halka ilişkiler» diye adlandırılan bu temaslar, giderek iki ülkenin dışişleri yetkilileri arasında yapılan gizli görüşmelere dönüştü. Bugünlerde iki ülkenin dışişleri bakanlarının bizzat karşı karşıya gelmeleri beklemektedir.

Öte yandan Sovyet yöneticileri, İsrail'in Arapları değil Arap ülkelerinin İsrail'i tanımak istemediklerini bildiklerinden, kendi atacakları adımı kolaylaştırmak için bütün Arap ülkeleri ve özellikle Filistin kurtuluş hareketi üzerindeki baskılarını da yoğunlaştırmaktadırlar. Sosyal-emperyalistler, Ürdün ile İsrail'den koparılacak küçük bir toprak parçası üzerinde zayıf bir «devlet» kurma hakkını, Filistin halkı için yeterli bir taviz sayıyorlar. Birleşmiş Milletlerde, bir İsrail devleti ile bir Filistin devletinin yanyana var olması lehinde oy kullanıyorlar. Kuveyt gazetesi «El Siyasa», 12 Ocak 1976 tarihli sayısında, Sovyet hükümetinin Filistin Kurtuluş Örgütü Başkanı Yaser Arafat'a bir mektup göndererek İsrail'in meşruluğunun tanınması için baskı yaptığını bildiriyor. Gazeteye göre Sovyet yöneticileri bu mektupta, «İsrail devletinin ortadan kaldırılması Sovyet stratejisine dahil değildir» demektedirler. Öte yandan El Fetih örgütü içinde Yaser Arafat'ın yardımcısı durumunda bulunan Salah Kalaf da, 30 Ocak tarihinde haftalık solcu Beyrut dergisi «Ad Düstur» da yayınlanan bir demecinde. Sovyetler Birliği'nin FKÖ'den İsrail'i tanımasını istediğini doğrulamaktadır.

Sosyal - emperyalistler ezilen milletlerin kurtuluş mücadelelelerine karşı böyle haince tertiplere ilk defa girişmiyorlar. Onlar Kamboçya'da gerici Lon Nol rejimini sonuna kadar desteklediler. Endonezya gericilerinin halka karşı giriştikleri saldırı sırasında onlara silah yardımı yaptılar. Güney Kore'deki kukla Park Çung Hi rejimiyle ilişkilerini adım adım geliştirdiler. Hattâ Çin Halk Cumhuriyeti'nin meşru bir parçası olan Tayvan adasındaki gericileri ÇHC'ye karşı desteklemeye başladılar. Bugün de Filistin ve Arap halklarını arkadan hançerlemeye kalkışıyorlar. Ama hevesleri kursaklarında kalacaktır. Filistin Kurtuluş Örgütü Siyasi Bürosu Başkanı Faruk Kaddumi, Birlemiş Milletler Genel Kurulunda geçenlerde yaptığı bir konuşmada, «yedekteki vatan» fikrini reddetti ve «tek bir vatanları» bulunduğunu, bunun da Filistin olduğunu söyledi. Salan Kalaf, yukarıda sözünü ettiğimiz demecinde, «İsrail'i tanımak isteyen tek bir Filistinli ya da hür Arap yoktur» diyor. FKÖ'nün Fransa'daki temsilcisi İzzeddin Kalak ise bu konuyu şöyle açıklıyor:

«Filistin halkının vazgeçilmez milli hakları bir bütündür. Bunlar, evlerine geri dönmek, vatan toprakları üzerinde, Filistin'de kendi kaderlerini tayin etmek, bağımsızlık ve egemenlik ve bu hedeflere ulaşmak için mücadele hakkıdır. Kalıcı ve adil bir barış. Filistin'in bütününde demokratik bir devlet kurmadan gerçekleşemez.»

Filistin ve Arap halkları, iki hegemonyacı süper devletin bütün baskılarını altederek zafere ulaşacaklardır.

Yunanistan'la savaşmamızı kimler istiyor?

Şubat ayının son haftası içindeki manevraların sona ermesinden hemen sonra, Türk silahlı kuvvetlerinin 9 ve 10 Mart tarihlerinde Ege'de yeni hava ve deniz tatbikatları yapacakları açıklandı. Bu, hakim sınıfların saldırgan maceralar peşinde koşmaktan vazgeçmediklerini gösteriyor. Faşistler, Kıbrıs'ın bağımsızlığının yok edilmesi noktasında ABD emperyalistleri ve Yunan gericileriyle anlaşıyorlar. Ancak kimin ne kadar taviz vereceği noktasında ve Ege kıta sahanlığı gibi diğer konularda anlaşmazlıklarını sürdürüyorlar. Bu yüzden şoven Yunan düşmanlığını alabildiğine körüklüyor, silahlanmayı özellikle Yunanistan'a karşı geliştiriyor, Yunan karasularının hemen dibinde gövde gösterisi niteliğinde tehditkâr manevralar düzenliyorlar. Böylece ülkemizi, gitgide daha fazla iki süper devlet arasındaki hegemonya mücadelesinin girdabına sürüklüyorlar.

Sovyet sosyal-emperyalizminin yurdumuzdaki işbirlikçileri, bu şoven koroda seslerini en fazla yükseltenler, Türkiye ile Yunanistan arasında bir savaş çıkmasını en fazla arzulayanlar arasındadırlar. Sosyal-emperyalistler, Üçüncü Dünya ülkelerini birbirlerine düşürüp bulanık suda balık avlayabilmek için şoven unsurlara el uzatıyorlar.

İlerici geçinen bazı yazarlar da, Kıbrıs müdahalesini savunmaktan yola çıkıp, Yunan hava sahasının kasten içine girilmesi gerektiğini ileri sürüyorlar. Bir yazara göre, Yunanistan'ın hava sahasını 10 mile çıkarması, Türkiye'ye yönelik Helen ülküsünün bir ifadesidir. Türkiye'nin 10 millik saha içine girmemesi, MC hükûmetinin teslimiyetçiliğinin ve hareketsizliğinin kanıtıdır. Eğer milli çıkarlarımızı korumak istiyorsak, askeri manevraları mutlaka Yunan kıyılarına 10 milden daha yakın bir mesafede sürdürmemiz gerekir. On satır içinde üç kere, Ege'de savaşın eninde sonunda kaçınılmaz ve doğal olduğunu söyleyen yazara göre, savaşı önlemenin tek yolu da Türk silahlı kuvvetlerini Yunanistan'ın burnu dibine kadar sokmaktır!

Bu gibileri, «barış» diye diye savaş kışkırtıcılığı yapmayı, «yumuşama» nutukları atarak çılgınca silahlanan Sovyet sosyal - emperyalistlerinden öğreniyorlar. Ülkemizin ve halkımızın gerçek menfaatleri, sosyal - emperyalizme sırt dayayan şovenlerin ve şoven kılığına giren Sovyet işbirlikçilerinin iddia ettiklerine taban tabana zıttır. Türkiye halkı, Yunan halkının düşmanı değildir. Her iki Üçüncü Dünya ülkesinin ortak düşmanı, Ege'de, Akdeniz'de, Güney Avrupa'da hegemonya mücadelelerini şiddetlendiren süper devletlerdir. Türkiye ile Yunanistan arasındaki bütün anlaşmazlıklar, şiddet ya da şiddete başvurma tehdidi olmaksızın barışçı görüşmelerle çözümlenebilir. MC iktidarının ve diğer faşistlerin, karşısında gerçekten teslimiyetçi ve hareketsiz davrandıkları güçler ise, Yunanistan veya Kıbrıs değil, ABD ve Sovyetler Birliği'dir. Marifet, milli çıkarlarımızı emperyalistler ve sosyal - emperyalistler karşısında savunmak; milli savunmamızı iki süper devlete karşı güçlendirmektir. Oysa bu, Türkiye ile Yunanistan'ı birbirine düşürerek sosyal - emperyalizme fırsat yaratmak peşinde koşanların istediklerinin tam tersidir.